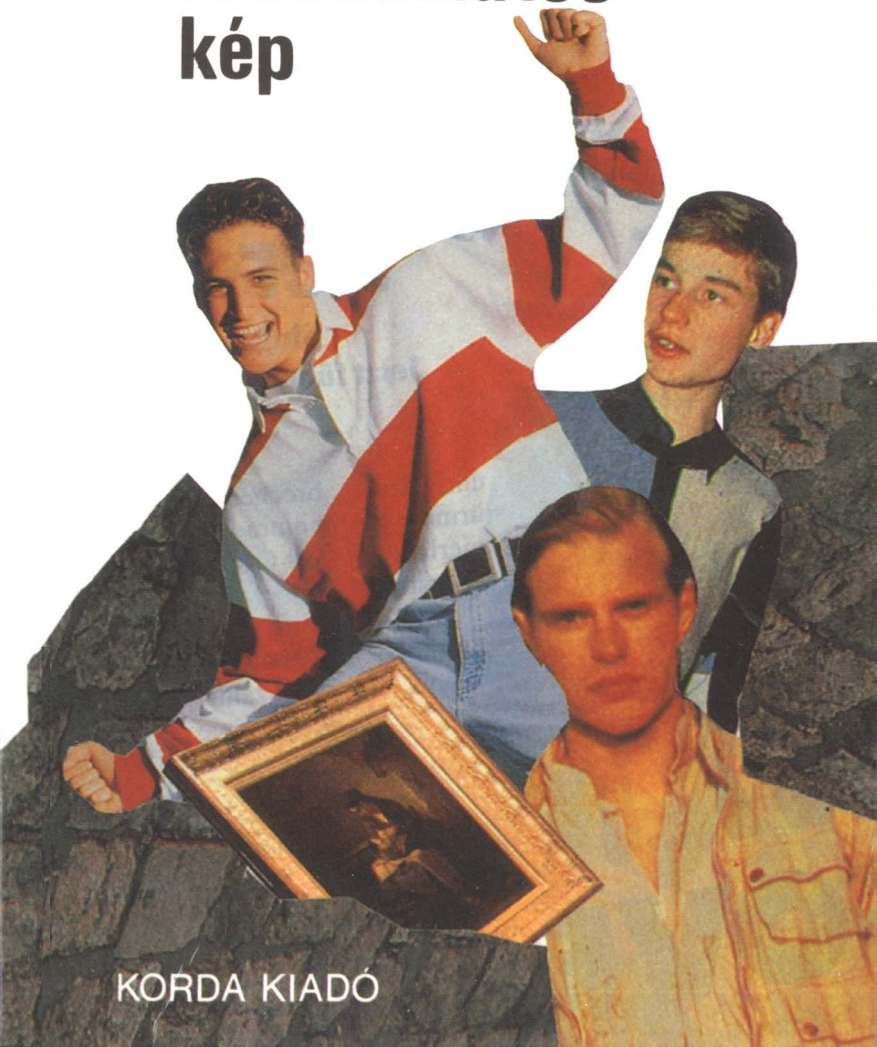

MORLIN IMRE

A csodálatos kép

KORDA KIADÓ

MORLIN IMRE
A CSODÁLATOS KÉP

A rajzokat készítette: Panákné Gáspár Márta

**Kiadja a KORDA Könyvkiadó
6000 Kecskemét, Trombita u. 6. (T.: 76/328-977)
Felelős vezető: dr. Bujdosó Gabriella
Megjelent a MERCATO BT. gondozásában (T.: 76/321-197)
ISBN: 963 8004 24 x**

1.

Lapaj és Satya verik a falat. A régi vakolatot kalapálják le róla. A bedeszkázott ablakokat kinyitották. Frissen árad a levegő a poros szobába. Sőt, Satyáék udvarából mintka elkésett szeptembervégi rózsailat szüremkednek a dohoslevegőjű helyiségbe.

Egyformán zuhognak a kalapácsütések, időnként hangos puffanással hull le egy-egy nagyobb vakolattömb.

Kis idő múlva Satya arra lesz figyelmes, hogy hórihorgas barátja már régóta egyhelyben kopácsol. Hol följebb, hol lejjebb. Azután jobbra, meg balra. Közben a fülét is a fal felé igazítja, mint, aki hallgatózik.

- Lapaj ne mókázz, így nem haladunk.
- Öregem, itt van valami. Olyan üresen kong a fal...
- Ne képzelődj, Lapaj! így nem lesz meg a norma.
- Satya, gyere ide.

Satya lemászik a rögtönzött állványról és Lapajhoz kullog.

– Hát nyisd ki jól a füledet, Satya. Közelítek jobbról, balra... Hallod?... itt egészen üresen kong a fal... most tovább megyek... itt... itt már nincs semmi.

Satya hallja jól a hangkülönbséget, de még nem foglal állást:

- Most próbáld felülről lefelé.

Lapaj végig kopácsolja a falat függőleges irányban:

– Hallod?... itt kezd üresen szólni... itt már megint semmi... Satya, valami üreg van a falban.

– Üss rá nagyot, majd beszakad!

– Marha vagy, Satya! Igazi ereszd el a hajamat kőműves! És ha itt valami érték van befalazva? Öregem, a háború alatt sok mindent próbáltak így megmenteni...

– Vigyázz, Lapaj, mert még kincsre bukkanunk!

– És ha az lenne? Nem vacakolnánk tovább a romossal, hanem vennénk egy házat a klubunknak. Itt meg kalapáljon meg vakoljon tovább, aki akar. Öregem, már egy hete robotolunk itt! És ki tudja mikor lesz rendben? Minden szabad időm rámegy...

– Lapaj, ne keseregj. Hát csak nézd meg, hogy mi van a falban, ha nem sajnálod rá a fáradságot.

Satya ezzel a kevésbé lelkesítő biztatással visszamászik az állványra és akkorát üt a kalapácsával a menyezetre, hogy jókora darab vakolat nagy puffanással zuhan le a padlóra. Óriási porfelhő támad a kis helyiségben.

– Satya, nem vagy ésnél – állapítja meg Lapaj.

– Na, ne gyávulj, így hamarabb készen leszünk.

Satya tovább tisztítja a menyezetet. Lapaj meg ismét körülkopácsolja a gyanúba vett falrész:

– Szóval... szóval ez a téglá... meg ez kong... Fölötte kettő... alatta is kettő. Gyerünk csak a feszítővasért!

Elbaktat a sarokba, ott kotorász a szerszámok között. Kis feszítővassal tér vissza. Beilleszti a fugába, néhányat óvatosan de határozottan ráüt. Körülveregeti a téglát, majd megütögeti. Mozog ez, mint a kihúzásra váró odvas fog.

– Nézzük csak a mellette levőt!

Körül kopácsolja azt is. Az is megmozdul. – Most a fölötté levőket... Aztán jobbra beüti a feszítővasat az egyik fugába és a téglát óvatosan kiemeli.

– Hm... itt valami üreg van. Lássuk csak!

Sorra kiemelgeti a meglazított téglákat. Tényleg, valami fekete üreg tátong a falban. A félhomályban beletapogat a kezével... Nincs benne semmi.

Satya is abbahagyja a munkát. Lapajt figyeli.

– No öreg fiú, hol a kincs?

– Valami lyuk van itt és kátránypapírral van kibélelve. De üres... – állapítja meg Lapaj kissé csalódottan.

Mégegyszer belenyúl az üregbe. Megnyomkodja a kátránypapírt. Puhát érez mögötte. Biztos, hogy nem téglát takar, hiszen a nyomásnak enged... kitapogatja a széleit.

– Hohó! Ez az üreg nagyobb!

Hamar kiemeli a szomszédos téglákat. Vagy félméternyi széles és magas odú. Lapaj megkeresi a kátránypapír széleit és ki akarja rántani, de nem enged.

– Ebbe valamit becsomagoltak! – villan át az agyán.

Most már óvatosabban próbálja megmozdítani.

– Satya, gyere ide. Itt van valami.

Satya érdeklődést rejtő flegmával lemászik az állványról.

– No, mi az? – Gyújtsd meg a gyertyát és tartsd ide, hogy lássunk.

Satya szót fogad.

Lapaj most már világosan látja, hogy itt kátránypapírosba csomagolva valamit elrejtettek, újból körültapogatja a csomagot. Az alsó szélét befelé tolja, a felsőt kifelé

húzza. A próbálkozást siker koronázza. A csomag enged, s Lapaj óvatosan kihúzza. Satya is izgatott lesz és magasra emeli a gyertyát. Téglalap alakú, majd félméter hosszú, lapos valami kerül elő az üregből. Egyikük sem szól semmit. Az ablakhoz mennek, Satya elfújja a gyertyát, Lapaj meg az ablakpárkányra fekteti a kincset. Mert hiszen abban egyikük sem kételkedik, hogy rejtett kincset találtak.

Lapaj óvatosan bontogatni kezdi a papirost. Több burkolatréteg védi. Hangtalanul fejtik le egyiket a másik után. Aztán... aztán egyszerre elérkeznek az utolsóhoz is. Lapaj elvágja a zsineget és hirtelen mozdulattal lerántja a vászonkendőt... Meglepetten fütttyenti el magát:

– Ejha!?!

* * *

Szakad az eső, amikor Molnár káplán motorjával befordul a plébániára. Reflektora élesen világítja meg a ház falát. Leállítja a motort, elalszik a reflektor. Pillanatra csend lesz és sötét. De máris nyílik a plébánia ajtaja, fény szűrődik ki az udvarra, s a plébános hatalmas alakja jelenik meg az ajtóban.

– Isten hozta kisatya!

– Dicsértessék...

Néhány perc és a sáros, vizes motor fedél alá kerül. S melléje a csuromvizes viharkabát. A káplán becsukja a kis kamra ajtaját és beljebb kerül.

– Egy-kettő, kisatya, jöjjön vacsorázni.

– Rendbe teszem magam és máris jövők, plébános úr.

A káplán eltűnik a szobájában, gyorsan kicsomagolja

a hátizsákját és átöltözik. Egy percre benyit a templomba, hogy – amint mondani szokták – köszöntse a Házigazdát, aztán bekopog a plébánoshoz. Terített asztal, kellemesen fűtött szoba és a plébános meleg kézszorítása várják.

– Hogy telt a szabadsága, atya?

– Köszönöm, plébános úr, nagyon jól. Még az ég is siratja, hogy vége van már – huncutkodik a káplán.

– Pedig ha tudná, mi vár itt magára, biztos, hogy hamarabb is haza jött volna!

– Mi vár rám, plébános úr?

– Nézze csak – mutat a pamlagra – a rózsaligetiek küldték.

A kopottas pamlagon több kisebb-nagyobb csomag hever.

– Ejha! – lelkesedik a káplán. – És a fiúk nem jöttek érte?

– Felém se néztek a két hét alatt. Igaz, Franyó itt volt vagy tíz napja és nagy titokzatosan közölte, hogy óriási munkába fogtak, most nem érnek rá ruhákkal bajlódni. Kérte is, hogy hadd maradjanak addig itt, amíg a kisatya hazajön.

– Majd holnap meglátjuk, hogy miben törik a fejüket...

És másnap tényleg meglátta...

* * *

A káplán gondosan becsomagolja a rózsaligetiek küldeményét és vacsora után elballag vele a városba. Sötét van és csend mindenfelé. Még a tegnapi eső párája üli meg a vadul elburjánzott giz-gazos telket.

Elgondolkodva halad át a kitaposott kis gyalogúton. Szokott mozdulattal dugja a kulcsot a lakatba, nyitja a zárat, majd az ajtót. Belép. Vak sötétség fogadja mint máskor, de... de mintha valami mégsem volna úgy, mint máskor... Érti, hogy távollétében itt valami történt. Mintha friss mézszagot lehelnének a falak és... és mintha mégsem volna olyan nagyon koromsötét, mint azelőtt. Gépiesen nyúl a zsebébe, előkotorja a zseblámpáját és felkattintja.

– Hó! – kiált fel meglepetten – mi történt itt?

A piszkos, dohoslevegőjű szoba egészen megváltozott. A bedeszkázott ablakok helyett üveglablakok vasráccsal. A falak frissen meszelve, a padló felsikálva. A sarokban szekrény áll, mellette hosszú polc, néhány szék a másik fal mellett, és... és... igen... villany... valóban villany... Ni, itt a kapcsolója is az ajtó mellett. Vajon ég-e? Felkattintja. Nyomban kellemes fény tölti be az újjávarázsolt helyiséget. És szemközti falon még kép is lóg!

Miféle kép lehet az? – Közel megy és úgy nézi. Krisztus a kereszten. De csak töviskoszorús feje látszik, meg a mellkasa, két válla... És a katona lándzsája, amint balról alulról a bordák közé hatol egészen a szívig... A láthatatlan magasból fény hull a mellre, s mintegy átvilágítja a testet, a húst, a bordákat. Felfénylik a szív, kereszttel és töviskoszorúval, és látszik, amint a lándzsa sebet ütve beléhatol. A szívből vér folyik ki és a lándzsa hegyén végigcsurogva, a mell sebéen csörgedezik alá. A halott Krisztus megtört szeme, mintha élne, s éppen arra tekintene, aki a képet nézi. A szeretetnek, a szenvedésnek, a

szemrehányásnak halálba meredt lenyűgöző pillantása ez.

A káplán megdöbbenve szemléli a képet. Azután egészen közel megy, úgy vizsgálja. A jobb alsó sarokban elmosódott név áll. De nem jól látja lentről. Széket hoz és arra áll, hogy kibetűzze a kopottas írást.

„M. Lieb Mihály” – ez a név áll a képen.

És alatta olvashatatlan évszám.

2.

Egyhangúan zötyög a busz a meredek úton fölfelé. Az útját szegélyező gyümölcsösök ragyognak az őszi napsütésben. Néhány fa bizony már kopaszodik, a többi meg színesedik. Sárgulnak, barnulnak, pirosodnak a levelek.

Franyó kibámul az ablakon és a völgyben kigyózó vonatot figyeli. Mint valami játék szerelvény, játékmozdony, játékvagonokkal, olyan aprónak látszik az egész. Fehér füstcsík úszik utána a levegőben. A káplán Franyó mellett ül és olvas. De az is lehet, hogy gondolkodik. Hiszen mióta a Flórián térről elindultak, mindössze csak egyet lapozott.

Most hirtelen kanyar következik, a fiatal sofőr gázt ad, s a kocsi frissen, megkönnyebbülve fordul be az egyenes útszakaszra. A nemvárt sebességváltásra a káplán megbillen az ülésen és magához tér mélázásából.

– Mindjárt ott leszünk Franyó.

– De otthon lesz-e Berci bácsi?

– Ugyan hol lenne egy ilyen öreg nyugdíjas ilyenkor? Kapingál a kertben.

– Majd meglátjuk...

A busz odakanyarodik a járdához és hirtelen megáll. Már csak hárman ülnek benne. Rajtuk kívül egy néni kosárral.

– Végállomás – jelenti a sofőr, s erre mindhárman le-
cihelődnek.

– Körülbelül negyed óra út áll még előttünk – jelzi a
káplán. – A Csúcshegy alatt lakik a Berci bácsi. Szeretsz
gyalogolni?

– Hát, ha érdemes, atya!?

Csendesen baktatnak egymás mellett. Mögöttük fel-
hangzik az indulásra kész autóbusz motorja, néhány gye-
rek fut velük szembe, a buszt szeretnék elérni...

– Atya, biztos benne, hogy a képet Munkácsy Mihály
festette? – töri meg a csendet Franyó. – Sohase hallot-
tam, hogy őt azelőtt Liebnek hívták.

– Az biztos, hogy Munkácsy családi neve Lieb volt.
Csak amikor már hírnévre emelkedett, akkor vette fel a
Munkácsy nevet. Olyan iparostanonc volt ő is fiatal ko-
rában, mint ti. Csak akkor még nem normára dolgoztak
– nevet a káplán.

– Mi volt a szakmája?

– Asztalos volt.

– De Atya, ez a kép olyan szép, csak az évszámot nem
tudtuk kibetűzni. Én úgy tudom, hogy 1896-ban a mille-
niumnak, a Honfoglalás című képen Munkácsynak írta
magát oda...

– Hát éppen ezt nem értem én sem. A kép stílusa egé-
szén az övé.

– Én azt hiszem, ez valami utánzat lehet.

– De akkor miért lett volna olyan gondosan becsoma-
golva és elfalazva?

– Hát majd Berci bácsitól megtudjuk.

– És ha nem? Ha ő sem tud róla?

– Akkor is megtartjuk a képet, mert mi találtuk meg és igen szép. Atya, bevallom, hogy egyik nap, amikor egyedül voltam a romosban, leültem vele szemben és sokáig bámultam. Olyan furcsán nézett rám a tekintete... Aztán meg a szíve... Tövískoszorú rajta, meg kereszt, meg a lándzsaütötte seb... és... és... nem tudom miért, de egyszerre csak azt kellett mondanom: Franyó, te egy piszkos strici vagy... És ezt egészen őszintén mondtam, mert eszembe jutott, hogy már három éve nem gyóntam... Atya, mitől volt ez? Hogyan jutott az eszembe?... Magam sem tudom...

Mindketten hallgatnak.

Kis idő múlva a káplán szólalt meg vontatottan:

– Te Franyó, nézd meg máskor is azt a képet. – És hal-
kan hozzáteszi: – Olyankor, ha egyedül vagy a romos-
ban...

– Halló! Káplán atya! Mi járatban? – öblösödik várat-
lanul egy kedélyes férfihang a jobbkézre húzódó élő sö-
vény mögül.

– Adjon Isten, Berci bácsi! Éppen magához tartunk.

– Hozzám? Ugyan mi járatban?

– Majd mindjárt elmondjuk.

– Hát akkor kerüljenek beljebb.

Néhány perc és mindhárman ott ülnek a kis ház előtt a langyos őszi napon. Berci bácsi tányér szőlőt tesz a vendégek elé. Bár kilencvenedik évében van, nem remeg a keze.

– Hát miről volna szó?

– Berci bátyám, a fiúk találtak valamit a romosban.

– Hát ott éppen sok lim-lomra lehet bukkanni. Ezért

kár volt ide fáradni. De azért jól tettétek, hogy meglátogatatok.

– De amit találtak, az nem lim-lom, hanem egy kép!

– Egy kép? – kerekedik el Berci bácsi szeme.

– Az. Egy kép.

– És hol találták?

– A falban.

– Hogy-hogy a falban?

– Hát beépítve egy üregbe és kátránypapírosba csomagolva!

– Az lehetetlen! – kiált fel Berci bácsi. – Hiszen ezt a falat leszakította egy akna!

– Hát tud róla?

– Mi van azon a képen?

– Mi van rajta? Gyönyörű szentkép az. Krisztus Urunk a kereszten... És szíve is látható.

– És épen maradt a kép?

– Teljesen épen.

– Nem értem... igazán nem értem...

– Mit nem ért, Berci bácsi?

– Hát azt nem értem, hogy a front közeledtével én tényleg elfalaztam azt a képet. Dehát az a szoba teljesen tönkrement!!

– Talán rosszul emlékszik?

– Nem, nem! A hálószoza falába rejtettem, és a hálószoza rommá lett.

– Mi meg éppen a másik, az épen maradt szoba falából vettük ki!

– Hogyan? Hát mégis megmaradt volna ez a kép...? – töpreng az öreg – Igaz, nagyon mélyen illesztettem bele

és a két szoba közt vastag a fal, hja, azt a házat még nagyon régen építették. Hát mondjátok, tényleg... tényleg megmaradt?!

Berci bácsi szeme sarkában mintha két könnycsepp csillogna az őszi napsütésben.

– Tudják – folytatja meghatódva kis szünet után – mi mindig tiszteltük a mi Urunk szent szívét. Különösen a feleségem. Amikor elvettem, abban az évben volt, amikor boldogemlékű XIII. Leó pápa az egész emberiséget felajánlotta a szent Szívnek. A Miska bácsi nagybátyja volt a feleségemnek, s amikor írt neki Párizsba, hogy férjhez megy – mármint hozzám, – akkor Miska bácsi visszaírt és nászajándékkul egy szép képet ígért, és azt is megkérdezte, hogy mit szeretne? A feleségem kettőt kért tőle: Jézus szíve képet és azt, hogy régi nevével írja alá a képet, mert, hogy ő is Lieb. Lieb Katalin és így mindig emlékezni fog a kedves nagybácsira! Miska bácsi teljesítette is a kérését, úgy írta alá a képet: M. Lieb Mihály.

A két megindulni készülő könnycsepp, most elszakadt a szeme sarkából és megindult a barázdás arcon a gondozatlan bajusz felé. Csendesen folydogálnak az öreg könnyei. Senki, semmi sem akadályozza a megindult áradatot... Maga Berci bácsi sem...

A káplán és Franyó meghatódva nézik.

Aztán Franyó törli meg a csendet kissé esetenlül:

– Berci bácsi, ne sírjon! Megkerült a kép és majd visszahozzuk. Holnap már vissza is hozom.

Némán lóbálja meg a fejét az öreg. Aztán, hogy a kabátja ujjával ledörzsöli a könnyeket az arcán, lassan megszólal:

– Maradjon csak ott nálatok. Nektek adom. Vagy inkább a templomnak. Tudom, a plébános úr mindig akart Jézus Szíve oltárt emelni. Hát most megvan az oltárkép. Halálom után úgyis odaszántam. Nem lesz kifogása ellene senkinek: – a híres Munkácsy festette! – Tudja káplán atya, az Úr Jézus megígérte: Megáldom a helyeket, ahol szívem képét kifüggesztik és tisztelik. Hát azt a helyet nagyon megáldotta. Nagyon boldog voltam én ott egész életemben a feleségemmel együtt, Isten nyugosztalja. De mégis bevált az ígéret, hogy megmaradt az az egy szoba és a fal és benne a drága kép... És, hogy most olyan sok jót tesznek ott ezek a fiúk... A szent Szív áldja meg őket érte... Szóval maguknak adom a képet. Meg a templomnak. Rendelkezzék vele a plébános úr... Még írást is adok róla. Mert mégis csak híres kép ám az! Nehogy bajuk legyen vele!

Amikor a busz lefelé kanyargott a káplánnal meg Franyóval a rosszul világított hegyi úton, minketten gazdagabbnak tudják magukat. A káplán egy valódi Munkácsy képpel! Felbecsülhetetlen művészi érték a templom számára! – és Franyó, – Franyó valami kifejezhetetlen érzéssel, hogy neki ahhoz a képhez köze van. És, hogy annak a képnek is köze van őhozzá. És, – és maga sem tudja, miért, de ez a felfedezés, ez a megállapítás, úgy érzi boldoggá és megelégedetté teszi őt.

3.

- És mit szól a plébános úr a tervhez?
- Nagyon tetszik neki.
- És most odaadjuk a képet?
- Hát nem mindjárt. Csak a jövő héten. Jézus Szíve ünnepére lesz kész az oltár. A kép addig itt marad.
- Jézus Szíve ünnepe mikor van?
- Mikor? Úrnapját követő pénteken.
- Szóval, másnap? Hiszen Úrnapja csütörtökön van.
- Nem úgy értettem. Hanem rá egy hétre.
- És akkor odaadjuk a képet?
- Oda.

Lapaj egy ládán ül és almát rágcsál. A káplán meg a szemközti fal előtt összetákolt állványon áll és széles mozdulatokkal a falra rajzol. Párbeszédüket most kellemetlenül csend szakítja meg. Lapaj sajnálja a képet. Utóvégre ő fedezte fel! És most mégis oda kell adni. Hát nincs itt jó helyen?

- Atya, minek azt a képet odaadni?
- Sajnálod, Lapaj?
- Persze, hogy sajnálom!
- Ilyen híres kép nem maradhat ilyen eldugott helyen.
- Az igaz, de én mégis sajnálom. Itt legalább naponta láthatom...
- Hiszen ott is megnézheted minden nap!

– Hogyne, majd azt mondják, hogy templom–poloska vagyok!

– És Lapaj, ha el is kerül innen ez a kép, azért ez a szoba megmarad Jézus Szíve otthonnak. A képről csinálók másolatot és azt akasztjuk ide az eredeti helyére.

– Atya, még ehhez is ért?

– Az akasztáshoz, Lapaj, vagy a másoláshoz?

– Brrr!

– Szóval, mielőtt papnak mentem volna, két évet végeztem a képzőművészeti főiskolán.

– Hm...

Újra csend lesz. Aztán Lapaj az ablakhoz megy és az almacsutkával célbaveszi a szemközti fatörzset. Rákönyököl az ablakpárkányra és bánatosan nézi a permetező őszi esőt. Arra riad fel, hogy a káplán áll mellette háttal az ablaknak és összehúzott szemmel mustrálgatja az alakokat, amiket az imént vázolt fel a falra. Lapaj lassan megfordul és rejtett érdeklődéssel szemléli művét.

– És Atya honnan vette a tizenkét ígéretet?

– Minden valamirevaló Jézus Szíve könyv hozza.

– És a tizenkét képből majd rá lehet jönni, hogy miről szólnak az ígéretek?

– Igyekezem úgy megrajzolni őket, hogy rá lehessen jönni. De azért a biztonság kedvéért majd oda is írjuk.

– És ha már tizenkét képet fest, akkor miért nem osztja el egyformán? Például fölül hat, alul hat. Vagy három sorban négy kép? Miért ilyen össze-vissza festi őket.

– Nincs ez össze-vissza, Lapaj. A tartalmuk szerint csoportosítottam őket. Az Úr Jézus tizenkét ígérete a mai ember leglényegesebb bajain akar segíteni.

- Miféle bajain?
- Miféle bajain? Hát itt van a szenvedés problémája. Sokat szenvednek az emberek manapság. És még hozzá értelem nélkül, mint az állatok. Egy ismerősöm, aki igazán jól ismeri az életet, azt mondja, hogy sohasem élveztek az emberek annyit, mint ebben a korban, de soha nem is szenvedtek ennyit. Gondolj csak a sok menthetetlen rákos beteg kínlődására... az AIDS-esekre...
- Hát ez igaz. Aztán?
- Aztán ott van a család. A sok elrontott családi élet. Meg a válás... A széthullott családok... Persze mindennek a gyermek issza meg a levét. És végső fokon az egész társadalom...
- Hát ez is igaz – gondol Lapaj a saját anyátlan, apátlan gyermekségére.
- Itt van aztán a sok kelekótya ember! Azt hiszik, hogy a bűnös dolgok boldogítanak igazán, és éppen a bűn miatt rohannak a vesztükbe. Az emberek manapság sokat és nagyokat vétkeznek. S ráadásul vagy nem tartják nagy dolognak a bűnt, vagy, ha sejtik is, hogy valami nincs rendjén, csak azért se szakítanak vele. Sokszor meg rettenetesen gyengék, s ha akarnának is szabadulni a bűntől, nincs erejük hozzá.
- Lapaj csendesen pislog, de nem szól semmit.
- Aztán minden idők emberének a problémája a halál.
- És ami azután következik. Hja, öreg fiú, ezzel mindenkinek szembe kell egyszer nézni! – De gondolt az Úr Jézus azokra is, akik igyekeznek, akarnak haladni a jóban. Ezek számára ez a tisztelet hathatós segítőeszköz az elő-

rejutáshoz. Szóval valódi gyógyforrás az Úr Szíve, csak meríteni kéne belőle... Mit szólsz hozzá Lapaj?

– Atya, én egyiknek sem veszem sok hasznát. Szenvedni nem szeretek. Még egy kis fogfájástól is irtózom. Családom nincs, bűneim... hm... azt hiszem nemigen vannak, a halál még messze van, nagyon javulni nem akarok...

– No ezt hamar elintézted – nevet a káplán. – De van még egy ígéretcsoport, az talán még segít rajtad?

– Miről szól ez?

– Az evilági vállalkozásokhoz ígér segítséget és sikert.

– Helyes, atya, ezt már én is használhatom.

– Például miben?

– Például abban, hogy ezt a képet ne vigyék el innen!

– Ugyan Lapaj... – kezdi a káplán, de az ajtón erőlyesen kopognak és félbehagyva a mondatot érdeklődéssel fordul az ajtó felé:

– Szabad!

Két idegen férfi lép be és mögöttük Franyó.

– Atyát keresik.

– Tessék – indul a káplán a két idegen felé.

– Kérem, kérem – idegeskedik az egyik jövevény, miközben szemüvegét igazgatja – mi a Szépművészeti Múzeumból jöttünk. Vagyis inkább küldettünk. Hivatalosan, kérem, hivatalosan.

Kölcsönös bemutatkozás után, a káplán megszólal:

– Milyen ügyben kérem?

– A kép, a képet keressük – bök az idegen ujjával a falon függő Jézus Szíve képre. A társa némán bólint a hát-

térben és apró sötét szemével fürkészően néz körül a helyiségben.

– Mit akarnak azzal a képpel? – kérdi nem túl barátságosan az ablak sarkából Lapaj.

– Csak meg akarjuk nézni, kérem, csak meg akarjuk nézni. Kihez van szerencsém?

– Ó találta meg a képet – szól közbe a káplán.

– Ó találta meg a képet? – kiált fel meglepetten a szemüveges. – Gratulálok. Igazán gratulálok! Engedje, hogy megszorítsam a kezét.

Lapaj gondoskodik arról, hogy az idegen alaposan érezze, hogy valakivel kezét fogott.

– És lesz szíves elmondani – érdeklődik erőltetett mosollyal a szőke – lesz szíves elmondani, hogyan akadt rá? Hogyan vette észre?

– Tessék talán helyet foglalni – ülteti le a káplán valamennyiüket.

– A plébános úrtól jöttek, Franyó?

– Igen, atya, éppen ott voltam, amikor ez a két úr jött és a plébános úr megkért, hogy kísérem át őket ide.

– Hát akkor, Lapaj, tényleg meséld el, hogyan akadtál rá a képre.

– Lapaj, Lapaj úr?! Igazán jó! Nagyon jó! Én is kérem, mondja el nekünk.

Lapajnak jó orra van. Veszélyt szimatol. Ezért rövidre fogja a mondókáját, de három dolgot különösen kiemel előadásában. – Az egyik az, hogy a képnek jogos tulajdonosa, amint az kiderült, a háznak életben levő gazdája: Szabó Bertalan. A másik, hogy nevezett Szabó Bertalan a képet a templomnak ajándékozta és erről írás van. Ezt

az ördögölgyiek is mind tudják és már meg is kezdték az adakozást az oltárépítéshez. A harmadikat pedig befejezőképpen így adta elő:

– Azzal a kalapáccsal – bök a háta mögé a sarokba támasztott jókora szerszám felé – azzal akadtam a képre. Azzal vertem be a falat. De biztosíthatom az urakat, hogy ugyanazzal a kalapáccsal, vagy, ha szükséges még nagyobbbal is, hajlandó vagyok a fejét betörni annak, akinek az a bolondos ötlete támadna, hogy a képet tőlünk elvegye.

A szőke szépművészeti, aki nagy érdeklődéssel hallgatta eddig Lapaj előadását, az utolsó mondatra kissé nyugtalan lesz. Fészkelődik, jobbra–balra nézeget, mint-ha a kijáratot keresné.

– Kérem, kérem, mi csak megnéztük ezt a híres, de elveszettnek hitt képet. És... és feljogosítottak arra, hogy a kép megtalálójának, ha bizonyított a dolog, egy kis összegecskét ajánljak fel...

– A kép nem eladó – szól közbe komolyan a káplán.

– De kérem, ezt az összeget nem a képért utalták ki, hanem a megtalálójának. Jutalomképpen!

– Az más – nyugszik meg a káplán.

– Nos Lapaj úr? – tekint negédesen a cvikkeres Lapajra.

– Tartsa meg a pénzét magának – feleli Lapaj mogorván.

– De a pénz nem az enyém! Nem én ajánlom fel!

– Akkor vigye vissza annak, akitől kapta!

Most megszólal a szőke kísérője is:

– Nem kell erőltetni. Mi felajánlottuk, ő visszautasít-

totta. Ezzel a megbízásunknak eleget tettünk. A többbit majd meglátjuk.

Mindnyájan felállnak.

– Sajnálom, igazán sajnálom. Ilyen híres kép és itt eldugva... Hát a viszontlátásra, a viszontlátásra! Jónapot kívánok, ajánlom magamat...

Az ajtó becsukódik. A káplán kikíséri a látogatókat az utcára, Lapaj és Franyó magukban maradnak.

– Te, Franyó, ezek a képet akarják – töri meg a csendet Lapaj.

– Abból ugyan nem esznek! – feleli határozottan Franyó.

Az eső elállt és a szakadozó felhőkön át az őszi nap bágyadt sugara aranyozza be a csodálatos képet...

4.

– Kérlek, igazgató úr, mit szólsz a képhez?
– Remek! Csodálatos! És különös csemege a kép története!

– Sajnos, az öreggel nem boldogultunk. A fiúkkal sem, és a plébános sem enged.

– Igen, ez baj. És kár. Én nem szeretem az erőszakot, de miniszteri rendeletre kénytelenek lesznek engedni. Holnap felmegyek a kultuszminisztériumba.

– Mennyit érhet ez a kép?

– Mennyit?! Barátom, az megfizethetetlen! Egyedülálló! Unikum! Rendkívüli kincse lesz a múzeumunknak!

– De mégis...

– Ötszázezret, barátom, legalább ötszázezret...

Elhallgatnak. A taxi zavartalanul suhan a nyílegyenes úton. A sofőr az utat figyel, de az utasaink beszélgetését is jól hallja. Sőt, érdeklődéssel hallgatja.

– Talán egyelőre nem kellene még a minisztériumhoz fordulni – veszi fel a beszélgetés fonalát a fekete hajú.

– Hát meddig várjunk? Mit kísérletezzünk? Látod, kérek, hogy nem engednek. Nem akarnak engedni. – kissé bosszúsán buggyannak elő a szavak a szőke cvikeresből.

– Tegyük még egy kísérletet...

A taxi befordul a Hősök terére és megáll a Szépművé-

szeti múzeum előtt. A sofőr udvariasan kinyitja a kocsija ajtaját. Hamar elszámolnak, s a két férfi elindul a lépcsőkön felfelé.

– Milyen kísérletet akarsz tenni?

– Azt hiszem nem csalódom, ha azt mondom, hogy azoknak a fiúknak az ellenállásán törik meg minden. És a Lapaj, – vagy minek hívják – a legkeményebb dió. Megpróbálom megdolgozni.

– Hogyan akarod? Kérlek, hogyan gondolod?

A fekete egy pillanatra lehunyja a szemét, azután le-bocsátott szempillái alól tekint főnökére:

– Elvinném nekik az összeget. De nem oda, abba az odúba. Az az ő fellegráruk. Ott túl biztonságban érzik magukat. Egy presszóban egy illet könnyebb elintézni. Egy elsőosztályúban... Ott lélektanilag is könnyebben menne...

– Gondolod? – liheg a szőke igazgató a lépcsőn. – Megpróbálsz? Kérlek én átadom neked a megtalálónak megszavazott összeget. Mikor akarsz menni?

– Esetleg még ma...

– Kérlek azonnal odaadom. Gyere velem. Nagyon örülnék, ha sikerrel járnál... És a te neved is belekerülne a kép történetébe, hehehe – nevet az igazgató, miközben betessékeli munkatársát szobájába. – Tessék parancsolj. Foglalj helyet!

Az iroda sarkában páncélszekrény áll. Kinyitja és egy bankót vesz elő.

– Kérlek... ötezer. És ezt a kis nyugtát írd alá. Ha majd meghozod az övét, a tiedet eltépjük.

– Parancsolj igazgató úr. És ha az első lépés sikerülni fog, a többihez is lehet reményünk.

– Milyen első lépés?

– Hát, hogy Lapaj úr elfogadja a honoráriumot!

Satya azon mesterkedik, hogy simára vakolja a falat a kép körül. Egészen simára. A káplán oda is tervezett valamit. A másik falon meggyesorrú, szőke srác pingál.

– Hé, Paprika, – kiált át Satya a fiúnak – mikor leszel kész?

– Holnap, öreg fiú, holnap. Hiszen mondtam!

– Biztos vagy benne? Tibennetek, iparosokban sohasem lehet bízni!

– Hát te nem vagy iparos?

– Nem is mondtam, hogy bennem lehet! De azért holnapra én is kész leszek. Holnapután kezdődhet a pingálás itt is.

– És miért olyan sürgős a káplánnak?

– Mert tizenhatodikán házavatás.

– Tizenhatodikán? Hétköznapon?

– Paprika, te ehhez nem értesz. Október tizenhatodikán van Alacoque Szent Margit ünnepe. Fogalmad sincs, hogy ki volt, mi?

– Fogalmam sincs!

– Hát nekem se. De a káplán megígérte, hogy majd megmagyarázza... Ezennel meghívlak a házavatásra.

– Olyan nagy úr vagy, hogy te hívsz meg? Te malterkeverő!

– Ne izgulj, Paprika... Itt mindnyájan egyformán senkik vagyunk. Legfeljebb a káplán atya... No, szóval ő bízott meg, hogy rólad meg ne feledkezzünk.

- Kaja? Pia?
- Majd összehordunk valamit.
- Duma?
- Na persze...

Egy darabig szótlánul dolgoznak, aztán Paprika lecsapja az ecsetet:

- Feirant! Mára elég volt! Már nem is látok rendesen.
- Na, hadd nézzem, mit pingáltál?

Paprika összevont karokkal támaszkodik a szekrénynek és dagadó önérzettel szemléli művét:

- Hát nézzed!

Satya elismeréssel szemléli:

- Rendes, igazán rendes.
- Mi az, hogy rendes? Ha nem írnám oda a szöveget, a képlán képein nem igen lehetne eligazodni, hogy mit jelent? Olyan modern ákom-bákom az egész...

– Azért a képek se rosszak, te Nobel-díjas szobafestő és mázoló! Lássuk csak egyezik-e a szöveg a képpel?

Satya tagoltan betűzi Paprika szövegeit:

- Meg-vígaszta-lom szen-ve-dé-se-ikben. Meg-ál-dom minden dol-gukat és vál-lal-ko-zá-su-kat. Meg-adom ne-kik mind-azo-kat a ke-gyel-me-ke-t, ame-lyek-re szük-sé-gük van.

– Jól van Paprika. Az első három kép jó, meg a felírás is. Lássuk tovább.

Satya most már kissé gyorsabban olvas:

- Családjukban békét szerzek. A megosztott családokat egyesítem. Megáldom házaikat, amelyben szent Szívem képét felakasztják és tisztelik. Hm... nem is rossz,

hogy Lapaj ezt a képet megtalálta... Hát a következő ígéretcsoport miről szól?

– A bűnösök Szívemben az irgalom forrására, tengerére találhatnak. És: a lanyha lelkek buzgókká válnak.

– Paprika, te milyen lélek vagy? Lanyha, vagy buzgó? He?

– Satya, én ehhez nem értek.

– Akkor bűnös vagy? He? Mikor gyóntál utoljára? He?

– Mi közöd hozzá!

– Nono, aki ilyen szent dolgokat pingál, arra ráfér egy kis javulás! Ne pirulj Paprika!

Satya tovább olvas:

– Biztos menedékük leszek életükben, de főleg haláluk óráján. – Paprika, te mikor akarsz meghalni?

– Satya, ne légy hülye.

– Miért? Te talán nem halsz meg?

– Hát azt hagyjuk a végére...

– És utána mi lesz?

– Mi után?

– A vége után.

– Mi lesz... mi lesz? Meghalunk és kész. Minek ezen gondolkozni?

– Paprika, meghalni nem könnyű dolog. Láttam két éve a nagyapámon... Én azt hiszem jó vele életbiztosítást kötni. Vagy inkább jó halálbiztosítást.

– Ki az a „Vele”?

– Hát Ó vele! – mutat Satya a Jézus Szíve képre.

Paprika zavarban van:

– Na, inkább olvasd tovább...

Satya olvas:

„Mindazoknak, akik kilenc egymást követő hónap első péntekén áldoznak, megadom a végső bűnbánat kegyelmét.” – Hát ez nem szenzációs, Paprika?

– Mi van ebben a szenzációs? Ugyanúgy írtam le mint a többit.

– Nem az a szenzációs, ahogy leírtad, hanem amit írtál.

– Mit írtam?

– Mit írtál? Olvasd el újra.

Paprika kelletlenül olvassa.

– Na öreg fiú?

– Hát ez a nagy kilenced. Na és...?

– Hallod, ilyen olcsón üdvözülni? Paprika, végeztél te már életedben nagy kilencedet?

– Mit szólna hozzá, végeztem!

– Ne beszélj! Mikor?

– Mikor még suliba jártam. Meg ministrálni... De ez már régen volt...

– Paprika, te rendesebb srác vagy, mint én. Én még ilyet nem végeztem. Meg nem is ministráltam. Te be vagy biztosítva. Én még nem.

– Olyan biztos az?

– Hát ha Ő ígérte, gondolom, akkor úgy is van...

Ezen mindketten kissé elméláznak.

– Van még valami? – kérdezi aztán Satya, – A két utolsó kép alá mi kerül?

– Azt majd holnap csinálom meg.

– Mi lesz a felírás?

– Itt van a papíron.

– Muti!

Satya átfutja a sorokat:

„Szívembe írom és onnan soha ki nem törölöm azok nevét, akik ezt az ájtatosságot terjesztik.”

– Milyen ájtatosságot? – szólal meg váratlanul egy vidám hang az ajtóból.

– Jé, Győző, Karesz! Szevasztok!

– Szevasz. Szevasz Paprika.

– Szia!

– Hát milyen ájtatosságot?

– Milyet!? Hát a Jézus Szíve tiszteletet! És itt van Jézus tizenkét ígérete a Jézus Szíve tisztelőinek számára. A káplán atya megrajzolta, Paprika meg odapingálta a szöveget.

– Ennyire vagytok már? – álmélkodik Karesz.

– De két felirat még hiányzik. – állapítja meg Győző.

– Persze. Éppen azokat olvastam fel az előbb.

– Paprika gratulálok! Halál jó! – lelkesedik Győző.

Kintről dobogás hallatszik, majd nyílik az ajtó és Franyó meg Lapaj lihegnek befelé a küszöbön nagy bőrdöket cipelve.

– Srácok, mikor avatunk?

– Október tizenhatodikán. Nem? Tudjátok, Alacoque Szent Margit ünnepén akarja a káplán.

– Ajjé, Satya. Az a határidő! Az be van ütemezve! Azt tudjuk, de készen leszünk vele?

– Ha te leszel a normás, művezető, bérelszámoló, vállalatvezető egy személyben, akkor biztos! Vállalod öreg fiú?

– Mi az, hogy vállalja! – hangoskodik Győző. – Még maltert is hajlandó keverni!

– Jó estét, fiúk – köszön be váratlanul a hátuk mögött egy behízelgő hang.

Meglepetten fordulnak feléje. Az aprószemű szépművészeti az. A szőkehajú kísértője.

– Jó estét...

– Tulajdonképpen be sem mutatkoztam. A múltkor nem volt rá alkalmam. Gödrös József restaurátor vagyok és tudományos kutató. Képzőművészeti vonalon.

– Mi tetszik kérem? – kérdezi Franyó fagyosan.

– Lapaj úrral kellene tárgyalnom hivatalosan. Bocsánat, nem tudom a rendes nevét.

– Az nem is fontos – szólt közbe Lapaj. – Mit akar?

– Csak négyszemközt lehet. Lenne kedves kikísérimi?

– Kérem...

Lapaj csendesen követi a meglepett fiúk sorfala közt az idegent ki az udvarra.

5.

Gödrös és Lapaj szó nélkül ballagnak a rosszul világított utcán. Lábuk lehullott sárga falevelekben gázol. Ködszítal a csendes októberi estén, csak a villamos csörömpölése, vagy egy-egy autó zúgása hallatszik hozzájuk a forgalmas főútvonalról.

Mindketten hallgatnak. Lapaj konokságból. Egy kicsit kíváncsi ugyan, de majd megmondja a fekete, hogy mit akar. Gödrös meg latolgatja, hogyan is fogjon hozzá... Végül is rászánja magát:

– Sajnálom, hogy a múltkor nem fogadta el a tiszteletdíjat.

– Én nem sajnálom.

– De bennünket ezzel bajba hozott.

– Miféle bajba?

– A múlt havi zárszámadást átadtuk felülvizsgálatra és az ön tétele abban szerepelt már. Úgy tüntettük föl, mint ha már átvette volna az összeget, s most mégis a nyakunkon maradt és a nyugtát nem tudjuk felmutatni.

Lassan odaérnek a főútvonalhoz. A neonfények vége-láthatatlan sora világítja meg a nyilegyenes utat. Az emberek sietnek kabátjukat fázósan összefogva a nyirkos őszi estén. Megvárják míg elvágtat előttük egy luxusautó, majd egy döcögő villamos, aztán átballagnak az úttesten. Odaérnek a modern városrészhez. A betonkockák

minden ablakából barátságos fény szűrődik ki az utcára és a tágas parkírozott terekre.

– Itt van a pénz a nyakunkon és nem tudunk vele mit csinálni – folytatja Gödrös.

– Az a maguk baja.

– De hiszen csekélység az egész! Nem nagy összegről van szó!

Presszó előtt haladnak el és Gödrös váratlanul, de határozott mozdulattal benyit az ajtón. Lapajnak nincs ideje, hogy gondolkozzék. Készületlenül éri a nem várt mozdulat és szinte akaratlanul is belép. Gödrös szorosan követi. Közele kis asztalhoz gyorsan leül, s Lapajt is letelepíti.

– Két feketét kérek és két konyakot – szól határozottan az odasiető felszolgálónak.

A helyiségben kellemes meleg van, halk zene szól, beszélgetők zsongása tölti be a levegőt. Lapaj maga is csodálkozik, hogy hogyan került ide? Kopottas ruhájára tekint és szempillantás alatt észre tér. Elhatározza, hogy nem enged.

– Tessék, parancsoljon. Igya meg a feketét. Ez jól felmelegíti. Kint kissé hűvös volt.

– Köszönöm, én nem rendeltem.

– De hisz a maga számára is kértem, Lapaj úr...

– Hát csak igya meg.

– Talán nem szereti a feketét... akkor a konyakot... biztosan jól fog tenni.

– Gyerekkoromban az asztal körül kergettek, ha nem ittam konyakot. Megutáltam és nem iszom...

Gödrös egy pillanatra zavarba jött, aztán átsiklik Lapaj

modortalan visszautasításán... Megsejti, hogy tulajdonképpen becsületes és jószívű emberrel áll szemben, azért taktikát változtat.

– Nézze Lapaj úr, ne kívánja, hogy hivatali csalást kövessünk el.

– Miféle csalást?

– Hát, hogy hamisítsuk a nyugtákat.

– Hát ne hamisítsák!

– De ha utólagos helyreigazítást kérünk a zárszámadásban, kiderül, hogy szabálytalanságot követtünk el. Ön segíthetne a legegyszerűbben rajtunk: átvenné a pénzt, aláírná a nyugtát és kész! Hiszen nem falrengető összegről van szó! Ószintén szólva szégyellem is, hogy csak ennyit szavaztak meg... Igazán pirulni való... egy ilyen egyedülálló kép feltalálásaért!

– Mennyiről van szó?

– Csekélység... alig merem megmondani... ötezer... ötezer forint mindössze...

Lapaj hallgat. Hát ez igazán nem olyan nagy összeg. Ezen nem vásárolnak meg engem. És még kevésbé a képet. És, ha tényleg segítek...

– Na, adja ide. Hol az a nyugta?

– Itt van parancsoljon. Nagy jót tesz most velünk.

Gödrös előveszi a pénztárcáját és már előkészített roppogós ötezrest húz elő.

– Tessék. És itt van a nyugta is. – Ezzel kis füzettöm-böt tesz az asztalra, – azonnal kitöltöm.

Indigót illeszt a lapok közé és ír. Aztán odatolja Lapaj elé.

– Itt írja alá, kérem. És a lakcímet is legyen szíves.

Lapaj odakanyarítja a nevét és a címét. Aztán elolvasa mit is írt alá. Hiányosságot fedez fel a nyugtán:

– Úgy tudom, nem csak számokkal szokták az összeget feltüntetni, hanem betűkkel is: ötezer.

– Tényleg úgy van ! Majd elfelejtettem! Azonnal pótolom.

Szinte túl hevesen veszi ki Lapaj kezéből a kis tömböt, s közben fellöki az eléje tett konyakot. Lapaj felugrik, mert feléje folyik a pohár tartalma.

– Óh, bocsánat! De ügyetlen vagyok!

Gödrös a zavart felhasználva, szempillantás alatt kivieszi az indigót és néhány lappal hátrább újból becsúsztatja.

– Kérem, legyen szíves feltörölni – szól az odasiető felszolgálóhoz. – Üljön le, Lapaj úr. Remélem nem folyt a ruhájára?

Lapaj zavarban van, a szomszéd asztaloktól is odafigyelnek, s gyorsan leül.

– Mindjárt pótoljuk a hiányt a nyugtán... itt is, lesz szíves letörölni... köszönöm.

– Hozzak még egy konyakot? – kérdi készséggel a felszolgáló.

– A világért se! – tiltakozik gyorsan Lapaj.

Közben Gödrös a szárazra törölt asztalra teszi a nyugtakönyvecskét és odaírja: „ötezer forint”.

– Így most jó lesz? – mutatja Lapajnak.

Lapaj átfutja az írást és jónak találja.

– Végeztünk?

– Igen. És nagyon köszönöm, hogy segített.

Lapaj feláll.

– Ennyire siet Lapaj úr?
– Nem szeretem az ilyen helyeket. Jó estét!
– Jó estét. A viszontlátásra! Igazán sajnálom, hogy már megy – nyújtja kezét Gödrös, s aztán visszatelepszik a helyére. Újságot vesz elő és meglegedetten szürcsöli Lapaj otthagytott feketéjét. Aztán apró szemével óvatosan körülnéz, leteszi a lapot és újból előveszi a nyugtatómböt. Belelapoz. Minthogy az indigót az imént néhány lappal hátrébb tette, a másolaton nem szerepel az „öt-ezer” forint. Most visszacsúsztatja az eredeti helyére, az 5.000 mögé odaír még egy nullát, az „öt ezer forint”-ot pedig egyszerűen átírja „ötvenezer forint”-ra. Persze a nyugtát így elrontotta. Kitépi és zsebre gyűri. Az ellenyugta azonban kifogástalan: „50.000 azaz ötvenezer forintról, melyet stb...” Most még egy kis kiigazítás van hátra, hogy minden rendben legyen. Áthúzza az „Ellen” szót, s így csak a „Nyugta” marad. Aztán áthúzza az „átadtam” szócskát is és föléje írja: „Átvettem”.

– Fizetek! – szól hirtelen az arra siető pincérnek, s közben a nyugtakönyvet az újsággal együtt a zsebébe csúsztatja.

– Két fekete volt, két konyakkal...

Másnap, amikor az igazgató szobájába lép, Gödrös nyomban bekopogtat hozzá.

– Igazgató úr, jó hír. Az első lépés sikerült.

– Igazán? Gratulálok! Könnyen ment?

– Hát nem nagyon, de azért beadta a derekát. Egy pohárka konyak megtette a jó szolgálatot...

– Elég szomorú, hogy a szesz mindig hat ezekre a... ezekre, – hogy is mondjam – szóval: külvárosi ifjakra...

– Igen, nagyon hat – pislog ravaszul Gödrös.
– De most ezt a költségedet honnan is térítem meg?
– Szót sem érdemel, igazgató úr, kérlek. Már meg is térült...

– Igen, igen egy kis áldozat a művészetért! Ez igazán nemes dolog. És most egyenlőre nem is megyek akkor a miniszterhez.

– Hát persze! Tessék.

– De hiszen ez a másolat!

– És ő az eredetit akarta mindenáron. Gyanakvó volt. Azt hitte, hogy becsapom. Így az ellennyugtából voltam kénytelen nyugtát csinálni. Nem akartam vele kötekedni. Félttem, hogy végeredményben egy ilyen csekélységért faképnél hagy... Hiszen tulajdonképpen egyre megy. Az ő aláírása ez is.

– Igen, igen. De nem fognak akadékoskodni az ellenőrzésnél?

– Sokkal nagyobb tételről van itt szó. Nem ötezer forintról! A megfizethetetlen értékű Munkácsy-képről!

– És... és – döbönt meg az igazgató – ez ötvenezerről szól!

– Igen. Megvettem a képet.

– Megvetted? Felhatalmazás nélkül?

– Kérlek, a lélektani pillanatot ki kellett használni.

– Volt nálad ennyi pénz?

– Készültem erre a lehetőségre.

A szőke igazgató szó nélkül teszi a nyugtát a páncreás szekrénybe, visszaadja Gödrös ideiglenes nyugtáját, és kifizet neki 45.000 forint-ot.

6.

A plébános szobáját fagyos hangulat üli meg. A szőke igazgató kelletlenül feszeng a karszékekben és zavartan pislog. Gödrös a másik széken mereven mozdulatlan. Arca kifejezéstelen, ajkai szorosan összecukódnak.

A plébános vonásai szomorúságot, de egyben határozottságot árulnak el. Utolsó szavai még ott úsznak a levegőben, s nyomában kínos csend támadt.

Végül is az igazgató szólal meg újból:

– Még egyszer kérem plébános úr, fontolja meg a dolgot. Így barátságosan megegyezhetnénk. Én nem szeretném törésre vinni a dolgot. Igazán nem. De ilyen híres kép nem maradhat ilyen eldugott helyen!

– Hiszen mondtam, – feleli a plébános – hogy a kép a templomba kerül. Mihelyst elkészül a mellékoltár, át-visszük.

– De ez a kép nem maradhat a templomban. Ezt látni kell mindenkinek! Mindenkinek! Külföldi útra is kell mennie! Igen külföldre! Ez a kép valóságos szenzáció!

– Arról lehet szó, hogy ilyen célokra megfelelő biztosítékok mellett kölcsön adjuk, de egyébként a kép nem eladó!

– Akkor kénytelen leszek a miniszterhez fordulni.

– Tessék.

Mindnyájan felállnak.

- Még arra szeretném emlékeztetni, – szólal meg újból a plébános – hogy a kép nem az enyém, hanem a templomé. Jogos tulajdonosa a templomnak ajándékozta. Nincs is hatalmam, hogy eladjam, bármekkora összeget ígérnek is érte. Szíveskedjenek a püspök úrhoz fordulni.
- Nem fordulunk senkihez – sziszegi Gödrös sötéten.
- A miniszter majd elintézi.

* * *

Lapaj azzal foglalatосkodik, hogy villanyrezsón teát főzzön. Franyó az asztalon kenyeret vág és tányérra rakja a szeleteket. Karesz és Győző a tányérokat, csészéket és poharakat törölgetik és rendezik. Satya Paprikával hazaszaladt, hogy a szőlőt és az almát megmossa. András bácsi küldte erre az ünnepre. Egyik széken nagy papírosban sütemények rejtőznek. Győző édesanyja sütötte. A kolbász és a szalonna Kareszék kamrájából való. Bort a káplán hoz. A plébános ajándéka. De egy demizson már ott gubbaszt a sarokban a szekrény mellett tegnap óta. Berci bácsi küldte és must van benne. De küldött mást is. Hatalmas csokor krizantémot, hogy tegyék majd a kép elé.

Friss festék szag tölti be a szobát. Paprika műve teljesen elkészült, a kép körül is ott díszleg a szöveg: a három nagy kinyilatkoztatás. A képet külön is kivilágították. Ez Franyó munkája, aki ezermester. De virág pompázik nem csak a kép alatt, hanem az asztalon is. Lapaj szállította Annus néni kertjéből, amint jelzi kétheti jótállással.

Karesz és Győző befejezték a törölgetést és teríteni kezdenek, amikor az ajtón betoppan a káplán, kezében

demizson, mögötte Satya és Paprika a kosár gyümölcs-csel. Éppen az ajtóban találkoznak össze.

– Dicsértessék...

– Mindörökké.

– Tisztán hozta, atya, vagy szódával? – érdeklődik Lapaj.

– Tisztán, Lapaj, tisztán. Nyugodt lehetsz.

– Az baj, mert a fröccs jobb. – Ezzel Lapaj nekilendül és eltálpal szódáért.

– Várj, adok pénzt! – kiált utána a káplán. De Lapaj felelet helyett becsapja az ajtót, s ellohol.

– Hát fiúk, igazán nagyon rendes itt minden – néz körül a káplán meglepődötten, az örömtől sugárzó arccal, de amint a képre pillant, hirtelen elkomolyodik.

– Valami baj van? – kérdi Győző elkapva a káplán pillantását.

– A plébános úr nem tud eljönni. Vendégei vannak. Azt üzente, hogy ne várjuk, hanem kezdjük meg.

– Hát akkor kezdjük! – tolat be lihegve az ajtón Lapaj négy üveg szódával.

– Mind itt vagyunk?

– Hát persze.

– Akkor üljetek le.

A srácok az asztal köré telepednek, de a káplán állva marad.

– Fiúk, én azt ígértem, hogy elmondok nektek egyet-mást erről a képről. Jobban mondva arról, akit, illetve, amit ábrázol.

– Halljuk atya, halljuk! Hiszen erre várunk! A fröccs

csak azért van, hogy Satya is szívesebben figyeljen. Így van fiú? – kacsint Lapaj Satyára.

– Konyak talán hatásosabb volna! – vág vissza Satya huncut pillantással, s Lapaj enyhén elpirul.

– Csend legyen! – rendelkezik Franyó. – Aki közbe mer szólni, annak Karesz betapasztja a száját.

– Mégpedig minőségi habarccsal – egészíti ki Karesz Franyó mondatát.

A káplán hagyja, hogy a kedélyek lecsillapodjanak.

– Ezt a napot választottuk – folytatja aztán – a házszentelésre, mert ma Alacoque Szent Margit ünnepe van. És Jézus Szívének ábrázolása, úgy ahogy Munkácsy-képén is látható, tőle származik. Neki nyilatkoztatta ki az Úr a Szívét ilyen formában keresztel, lángokkal, töviskoszorúval, sebbel.

– És mikor volt ez? – kérdi Satya, Karesz fenyegetéséről megfélemedkezve.

– A XVII. század vége felé történt, Franciaországban, Paray-le-Monial nevű városkában, ahol Szent Margit apáca volt. Többször jelent meg neki az Úr Jézus és sokmindent közölt vele, sok mindenre megtanította... E közlések között különösen három olyan kinyilatkoztatás volt, amely fontosságban a többit felülmúlja. Azért úgy is hívták ezeket: a „nagy” kinyilatkoztatások. Szövegüket itt olvashatjátok a kép körül. A szépen sikerült frás, Paprika művészetét és lelkiismeretes munkáját dicséri.

– Éljen Paprika! – rikolt közbe Lapaj, de Franyó szigorúan rá néz, s Lapaj mint a tetten ért gyerek húzza be a nyakát és mutatóját ajkára illesztve jelzi, hogy most csendben kell lenni.

– Az Úr Jézus – folytatja a káplán – azzal, hogy kinyilatkoztatta a Szívét és megkívánja tőlünk tiszteletét, valami nagy dolgot szeretne elérni az emberek között. Meg akarja menteni az emberiséget a végromlástól és az el-kárhozástól. Hogy mennyi bűn és gonoszság van az emberek között, azt nem szükséges ecsetelnem, láthatjátok magatok is a mindennapi életben.

– Hát ez igaz – biccent Lapaj a foga között morogva.

– Ezért nem szabad lekicsinyelnünk vagy pláne semmibe vennünk az Úr Jézusnak ezt a felkínált utolsó mentővét. Alacoque Szent Margit ugyanis többször is írja, hogy a jó Mennyei Atya utolsó eszköze az emberiség megmentésére. És azt is hozzáfűzi a szent, hogy ezt „Ő” vagyis Jézus mondta neki.

– Ha elolvassátok az ígéreteket, melyeket Jézus az Ő Szíve tisztelőinek kilátásba helyezett, láthatjátok, hogy a legégetőbb problémákhoz akar az Úr segítséget nyújtani. Az egyén, a család, a társadalom megújulásához, jóútra térítéséhez.

A fiúk egyre komolyabban hallgatták a káplánt. S, ha kis szünetet tart, olyan csönd van a szobában, hogy tisztán hallani a szű percegését az öreg ajtófélfában.

– Az Egyház is – folytatja a káplán – magáévá tette a Jézus Szíve tiszteletet. A pápák sorra ajánlják, megszületik a Jézus Szíve litánia, a Jézus Szíve ünnep.

– És tudjátok, hogy a hívek is megértették az Úr kivánságát. Egyre buzgóbban tartják az első pénteket, végzik a nagy kilencedet. Elterjedt már a Jézus Szíve család-felajánlás, imádkozzák a családi szentórát, s tisztelik mindenfelé a kifüggesztett Jézus Szíve képet.

Tüzesen áradnak a káplán ajkáról a szavak. Annál nagyobb az ellentét, amikor minden átmenet nélkül hirtelen elhallgat. Mintha lépéseket hallott volna az udvar felől. Önkénytelenül is az ajtóra tekint, s a fiúk követik pillantását. Kopognak. De a kopogásra feleletet sem várva nyílik az ajtó. A plébános lép be a küszöbön.

– Dicsértessék a Jézus Krisztus! – Mosolyogni próbál, de látszik az arcán, hogy ez a mosoly nem őszinte.

A fiúk részben még a káplán szavai hatása alatt állnak, részben meglepi őket a mindig vidám plébános szomorúság megjelenése.

– Dicsértessék...

– Mindörökké... Ó milyen szép itt minden! Gratulálok fiúk, igazán gratulálok! De nem akarok zavarni. A kisa-tya hangját hallottam az imént. Kérem folytassa.

– Készen vagyok plébános úr. Amit akartam elmond-
tam. És, ha tetszik megkezdhetjük a házszentelést.

– Igen, az jó lesz.

– Győző, csinálj hamar tüzet! – intézkedik a káplán. S Győző az udvaron spirituszt önt a kis vastégelyben előkészített faszénre. Majd öngyújtóval fellobbantja.

Két gyertya áll a kép előtt magas gyertyatartókban. Franyó meggyújtja a gyertyákat. Karesz karinget ad a plébánosra, Satya a szenteltvíztartót készíti elő. A káplán ezalatt a szertartáskönyvben keresgél, majd odanyújtja a nyitott könyvet a plébánosnak. Lapaj helyre teszi a bö-röndöt, amiből a felszerelést vették ki és kiszól Győző-nek, hogy hozza a tüzet. Győző éppen kampós vaspálci-ka segítségével ügyesen pörgeti a paraszat, tüzes köröket rajzolva az októberi ködös éjszakába. Lapaj odatartja ne-

ki a füstölőt, Győző beilleszti a paraszas tégelyt. Aztán mindketten bemennek a szobába. Paprika ott áll az ajtó mellett, kezében a tömjéntartó.

A plébános keresztet vet. Megkezdődik a szertartás. A pap tömjént tesz a füstölőbe, meghinti szenteltvízzel a képet és a szobát, majd meg is füstöli. A frissen festett szoba szaga furcsán vegyül az imént felszálló tömjénfüst illatával. Különös hangulat üli meg a szíveket. Hiszen ez a szoba az ő munkájuk. Ők fáradtak, izzadtak vele. Az ő szabadidejüket emésztette... És most a pap megáldja az ő munkájukat... Nem is pap, hanem maga Jézus Szíve...

A szoba és a kép megszentelése után letérdelnek a kép elé és közösen imádkozzák a Jézus Szíve litániát. Lapajnak úgy tűnik, mintha valamikor már hallotta volna... Talán gyerekkorában...? De most nagyon tetszik neki. El is határozza, hogy majd utána néz Annus néni imakönyvében. Na persze olyankor, amikor Annus néni nem látja. Utóvégre neki igazán nem kell tudnia, hogy őt újabban ilyesféle dolgok is érdeklik!

A plébános keresztet vet és feláll. Leveti a templomi ruhákat. Győző kiönti a paraszat az udvarra. A fiúk a felszerelést egy-kettőre elcsomagolják a bőröndbe.

– Most pedig, atya, tessék velünk uzsonnázni, vagy ha úgy tetszik: vacsorázni! – hívja meg katonásan Franyó a plébánost.

Asztalhoz telepednek. Lapaj teát önt a plébánosnak, s közben így bölcsekedik:

– Atya, Annus néni szokta mondani: a megosztott öröm dupla öröm, a megosztott bánat, fél bánat. Valami baj van azt sejtjük. Nem tudhatnánk meg mi is?

– A kép miatt nem jöhettek idejében, fiúk – feleli kis szünet után vontatottan a plébános.

– A kép miatt? Hiszen éppen a kép miatt kellett volna idejében jönnie!

– El akarják venni a képet.

– A frászt... – kezdi Lapaj a kacskaringósat, de aztán hamar a szájára csap. – Bocsásson meg atya. Mit akarnak azzal a képpel?

– A Szépművészeti Múzeum minden áron meg akarja venni.

– Itt volt már megint az a szőke cvikkeres, meg a sötétpofájú barátja?

– Ómiattuk nem tudtam idejében jönni.

– Atya, a képet nem adjuk. Most meg már pláne nem, hogy fel is szenteltük. Meg, hogy a kisatya olyan... olyan jó dolgokat mondott róla.

– Én is megmagyaráztam nekik, hogy nem eladó.

– Hurrá! Akkor nem vihetik el!

– A miniszterhez akarnak menni.

– Milyen miniszterhez?

– A művelődési miniszterhez. Miniszteri rendelettel akarják elvenni tőlünk a képet.

– Atya, én beverem annak a cvikkeresnek a pofáját – ugrik fel Satya –, úgyis minden nap látom. Most épp az ő múzeumát tatarozzuk. Ott dolgozunk a szobája körül. Bemászunk Karesszel az ablakon és kibelevük.

– Azzal még nincs elintézve, Satya. Ezt belezéssel nem lehet elintézni.

– Hát én amondó vagyok – bökö Lapaj ujjával a szemközti falra – ha igaz az, amit Paprika odapingált, hogy

Jézus Szíve megőrzi a házat, ahol képét kifüggesztik, akkor erre mi is számíthatunk. Én úgy gondolom, hogyha már a házat is megvédi, ahol a képe van, akkor sokkal inkább megvédi majd saját képét. Atya, kár is erre tovább szót vesztegetni. Paprika, tölts, öreg fiú, azt hiszem mindnyájan szomjasak vagyunk.

– Igazad van, Lapaj, ebben én is bízom. De azért nekünk is meg kell tennünk a magunkét!

– Azt csak bízza ránk Atya – feleli harciasan Satya. – A magunk részéről nem lesz hiba!

7.

Gödrös és a szőke igazgató sietve hagyják el a plébániát.

– Siessünk, kérlek, siessünk! – nyújtja hosszúra lépéseit az igazgató. – Okvetlenül taxival kell mennem, mert elkésem az Operából. Pedig a nyitányt nem szívesen hagyom el. A Hunyadi Lászlót nagyon szeretem és... és a feleségem is veszekszik, ha elkésem.

– Itt van nem messze egy taxiállomás a presszóval szemben – igyekszik Gödrös lépést tartani nyugtalankodó főnökével.

– De vajon találunk-e ott kocsit?

– Remélem, hogy taxival jobban járunk, mint a képpel.

– Ne is említsd, kérlek, ne is említsd! Mennyi izgalom egy ilyen kép miatt! Hiszen én megértem őket, hogy nem szívesen szabadulnak tőle. De a mi álláspontunkból, jobban mondva a „művészet” magasztos álláspontjából sem engedhetünk.

– Van taxi, van! Egyetlenegy! – kiált föl hirtelen Gödrös.

– Csak el ne csípjék az orrunk elől! Siessünk!

Mindketten még gyorsabbra veszik az iramot. Lihegve érnek oda és az igazgató már messziről kiált:

– Halló, taxi! Vigyen gyorsan az Operába!

A taxis látja, hogy sietnek, ajtót nyit s mikor beülnek maga is egy-kettőre a volán mellett terem. Máris indulnak.

– Negyed óra alatt odaérünk? – érdeklődik az igazgató.

– Bízva csak rám!

A fickó valóban merészen és ügyesen hajt. Vágtat a kocsija a nyílegyenes külvárosi úton. Majd beljebb, a forgalmasabb részekben, hajmeresztő ügyességgel előzi a járműveket. Tizenkét perc alatt megérkeznek.

– Bravó! Gratulálok! – siet kifelé a kocsiból az igazgató. – Mennyivel tartozom?

Gödrös is kiszáll, engedi, hogy az igazgató kifizesse a viteldíjat, és a busás borraivalót.

– Kellemes szórakozást igazgató uram! A viszontlátásra!

– Köszönöm, a viszontlátásra!

Az igazgató már el is tűnik a lépcsőkön felfelé siető tömegben. Gödrös pedig szempillantás alatt a már induló taxiba veti magát a sofőr mellé:

– A Kelenhegyi útra!

– Hány szám alá?

– Majd megmondom, hogy hol kell megállni.

A gépkocsi elindul, de most már nyugodtabb tempóban. Némán ülnek egymás mellett a sofőr és Gödrös. A pazarul kivilágított útról időnként éles fény esik a kocsiba. A sofőr oldalra sandít, s látja, hogy Gödrös mélyen gondolataiba merült.

– Mennyit adott múltkor Lapajnak a presszóban? – kérdi hanyag hanghordozással.

Gödrös összerezzen. Mit kérdezett tőle ez az alak? Határozottan megdöbben a kérdés. Aztán összeszedi magát és tettetett könnyedséggel tér ki a válasz elől:

– Jé, maga ismeri Lapajt?

– Együtt jártam vele suliba.

– Igazán? Rendes srác, mi? Beszélt talán vele mostanában?

– Nem én!

Gödrös most rosszul érzi magát. Elsápad. Másra akarja terelni a beszélgetést.

– Maga is ördögölgyi srác?

– Hát! A hírhedt Lopez vagyok – sandít feléje a sofőr.

– Azért kezeli olyan merészen a volánt! Hahaha...

De Gödrös nevetése nagyon erőltetett.

– Igen. A taxisofőrnek jó szeme és jó füle van...

– Bizony kell is, hogy mindent idejében észre vegyen!

– Ezt is idejében vettem észre – szól Lopez flegmával és fél kezével a zsebéből papírost húzva elő Gödrös orra alá tolja. Gödrös ijedten hőköl hátra, majd gyorsan a papíros után kap, de a sofőr ügyes mozdulattal visszacsúsztatja a zsebébe:

– Kéne, mi?

– Hogyan jutott hozzá...? – dadogja Gödrös.

– Hja! A taxisofőrnek mindent idejében észre kell venni!

– És... és mit vett észre?

– Mit? Tudja, azon az estén, amikor Lapajjal a presszóban volt, ott standoltam a presszó előtt. Ugyan, mit akarhat ez a fiú itt? Érdekelt a dolog. És láttam, hogy egy fekete hajú úrtól egy bankót kapott... Aztán láttam,

hogy valami történik, de nem tudtam pontosan megérteni, hogy mi? Csak aztán, hogy maga is kijött... Egy kis papírdarabot összegyűrt és hanyagul beejtette az utcai szemétyűjtőbe. És Lopezt érdekelte a dolog. Képzelve, nem átalította, belenyúlt a szeméttartóba és kövér potyát fogott. Ötezer forintos nyugtát, Lapaj aláírásával!

– Na és? Ötezer forintot kapott a híres Munkácsy-kép megtalálásáért. Ezt megkérdezheti a múzeumban is!

– Igen. Megkérdezhetem. Hiszen vittem én már magát haza a főnökével. Akkor is a képről beszélgettek. Ismerem a históriát. De megkérdezhetem ám Lapaj is...?

Gödrös most már tudja, hogy csapdába került. A taxi éppen a Szabadság hídon hajt át. Hamarosan Budára érnek. A Gellért-hegy ilyenkor már elhagyatott. A Kelen-hegyi úton egy sötétebb helyen megállítja a kocsit, leüti a pasast, elveszi a nyugtát és kész – gondolja magában.

– Ott a kanyarnál álljon meg.

Lopez rosszat szimatol. A megjelölt helyen megállítja az autót, s mire Gödrös észretér, már kint terem a kocsiból, s ravasz hízelgő hangon ajtót nyit az utasának:

– Tessék parancsoljon.

Gödrös sejti, hogy emberére talált. Taktikát változtat. Nyugodtan kiszáll és a szemközti kerítéshez megy. A házszámot nézegeti.

– Tévedtem – szól oda a sofőrnek – úgy látszik még tovább kell mennünk.

Újból beszáll, de ezúttal a hátsó ülésre Lopez mögé.

– Menjünk tovább, de lassan, hogy figyelhessem a házakat.

Lopez engedelmeskedik. De a visszapillantó tükrökből

figyeli Gödröst. Gödrös egy darabig szótlanul ül. Aztán lassan, észrevétlenül előrehajolva közeledik Lopez felé. Bal kezével erősen megmarkolja az ülés karfáját, jobb kezét ökölbe szorítva óvatosan ütésre emeli.

E pillanatban Lopez hirtelen gázt ad. A kocsi előreszökik, Gödrös hanyatt esik az ülésen. A következő pillanatban a taxi keresztben áll az úton s Gödrös lefordul az ülésről. Lopez kiugrik, udvariasan kinyitja az ajtót és felsegíti az utasát:

– Ó, hát lecsúszott az ülésről? Lesz szíves mellém telepedni. Az út nagyon rossz. Nem biztosíthatom a testi épségét.

Gödrös hangtalanul szót fogad, de magában átkozza azt a percet, amikor ebbe a taxiba szállt.

Lopez is visszaül a volán mellé. És most vad hajsza kezdődik. A sofőr gázt ad. Levágtatnak a Gellért-hegyről, s az elhagyatott Villányi úton irányt vesznek Budafok felé.

Gödrös hiába tiltakozik. És Lopez gondoskodik róla, hogy jól megtáncoltassa utasát.

– Gazember! – sziszegi Gödrös.

– No-no barátocskám, nem kell engem olyan komolyan venni. Olcsón megúszhatja az egészet. Ideadja amit Lapajtól ellopott és megtoldja még ötezerrel aztán megkapja a nyugtát. No meg persze a taxi költségeket is fedezi. Utóvégre erre a boltra én nem fizethetek rá!

Gödrös nem felel. Megfeszített idegzettel gondolkodik. Hogyan kerülhetne ki ebből a csávából? És pedig nyertesen! Kis idő múlva megszólal, de egészen más hangon:

– Lopez úr!
– Tessék? Csupa fül vagyok.
– Jó üzletet ajánlok. Sokkal jobbat, mint amilyenre most akar kényszeríteni.

– Ki vele! En semmi jónak nem vagyok az elrontója.
– Forduljunk vissza a Kelenhegyi útra. Mire odaérünk, biztosra veszem, hogy üzlettársak leszünk. Jól meg fogjuk érteni egymást.

– Velem lehet okosan beszélni.

A kocsí lassul. Befordul egy mellékutcába és egy másik mellékutcán át ismét kiér a főútvonalra. Csakhogy most az ellenkező irányban. Vissza a Gellért-hegy felé

– Szerezze meg nekem a képet, a tízezerbe igazán beleférhet.

– Ezt maga sem hiszi el, hogy ennyiért meg lehet kényszeríteni.

– Nem azt mondtam, hogy vegye meg, hanem, hogy szerezze meg!

– Vagy úgy? Értem. Ha a tízezeret még megtoldja öt-czerrel, nem bánom.

Gödrös hallgat.

– Ugyan mi az magának? Az a rongyos tízenötezer forint! Hiszen már a zsebében van. A nálam lévő nyugta is megér magának ötezeret. Biztos nem örülne neki, ha nem jó kezekbe kerülne...

Gödrös tudja, hogy Lopez most revolverezi és ki akar egyezni.

– Nem bánom, kap mégháromezret és kvittek vagyunk.

– Szó se róla! Tízenötezer, vagy semmi.

Gódrös ismét hallgat.

– Rendben van, – folytatja Lopez – itt vagyunk a Kelenhegyi útnál. Megállunk, kifizeti a taxit, a nyugtáját meg elviszem magammal. Majd megkapom érte a differenciát az illetékesnél.

Gódrös még mindig hallgat. De ez most óriási önfegyelmzésébe kerül. Röviden mérlegeli a helyzetet és belátja, hogy Lopez az az ember, aki meg tudja keríteni a képeket. Röviden csak ennyit mond:

– Megkapja az ötezret, mihelyt a képet leszállítja a Szépművészeti Múzeumba a szobámba a nyugtával együtt. De senki se vegye észre! Érti! A múzeumban sem! Ha elcsípi veszve van...

– Azt csak bízsa rám. Lopez ért a szakmájához.

Lassan kapaszkodik fel a kocsira a meredek úton.

– Ott, annál a kőkapunál álljon meg.

Lopez ezúttal szót fogad. Gázlámpa világítja meg a vasrácsos kaput. Rajta névtábla díszlik.

„Dr. POTT KORNÉL”

Ez a név áll rajta.

8.

Hogy hogy nem, Satyának az az ötlete támadt, hogy őrizték a képet. Főleg éjjel. Felváltva aludjanak a szobában

És most éppen ő a soros, Nem is bánja. Kis kályha áll a sarokban, jól bedurrantott. Aztán, hogy kellemes meleg lett körülötte, leült a képpel szemben. A lámpát eloltotta, csak a képet hagyta megvilágítva. Most megfogadja a kisatya tanácsát: egyedül maradni, szemben a képpel!

Nézi tehát a képet. De most nem tesz rá semmi különös hatást. Ezt sajnálja. Aztán, aztán... hogy továbbra sem történik a lelkében semmi, unottan körülnéz. Szemben a tizenkét ígérettel, a másik falon polc lóg. könyvek sorakoznak rajta. A káplán készítette oda őket. „Jézus Szíve könyvtár” – amint ő mondja. Satya nem szeret olvasni, de most unja magát. Odamegy a polchoz és – hogy meg ne ártson – kihúzza a legvékonyabb könyvecskét. Ez áll rajta: „ÍME A SZÍV – A Jézus Szíve tisztelet legfontosabb idézetei Alacoque Szent Margitnál”. Belelappoz és megakad a szeme a következő címen: „A három nagy kinyilatkoztatás”. Olvasni kezdi:

„Egy alkalommal a legméltóságosabb Oltáriszentség előtt időztem: jobban ráértem, mint máskor. Rendes foglalkozásom mellett ritkán fordult ez elő. Ekkor úgy éreztem, hogy egészen erőt vesz rajtam Isten jelenléte, még-

pedig olyan erővel, hogy többé nem tudtam sem magamról, sem arról, hol is vagyok...”

A fiú beletemetkezik az olvasásba. Megakad a szeme egy mondat végén: „...hogy őket a kárhozát örvényéből kirántsam.”

– Hm... nem is olyan unalmas. Sőt izgalmas. De mi benne a legizgalmasabb...? Talán az, hogy a kárhozát örvényéből ki akar bennünket rántani...

Satya rápillant a képre... Hm – gondolja – a szív a világ minden nyelvén szeretetet jelent... Ez biztos... Ezért véstem én is tavaly a Katiék háza előtt a gesztenyefába szívet... no de hagyjuk ezt... már elmúlt. – Szóval Jézus Szíve szeret minket. Aki szeret az nem hagy el... Pláne olyan rossz sorba nem enged, hogy örökre égjen...! Brrr!. – Hej, Uram!...

Tenyérébe hajtja fejét és darabig mozdulatlanul marad. Aztán megrázza magát:

– Na lássuk a következőt!

Olvasni kezdi a második kinyilatkoztatás leírását:

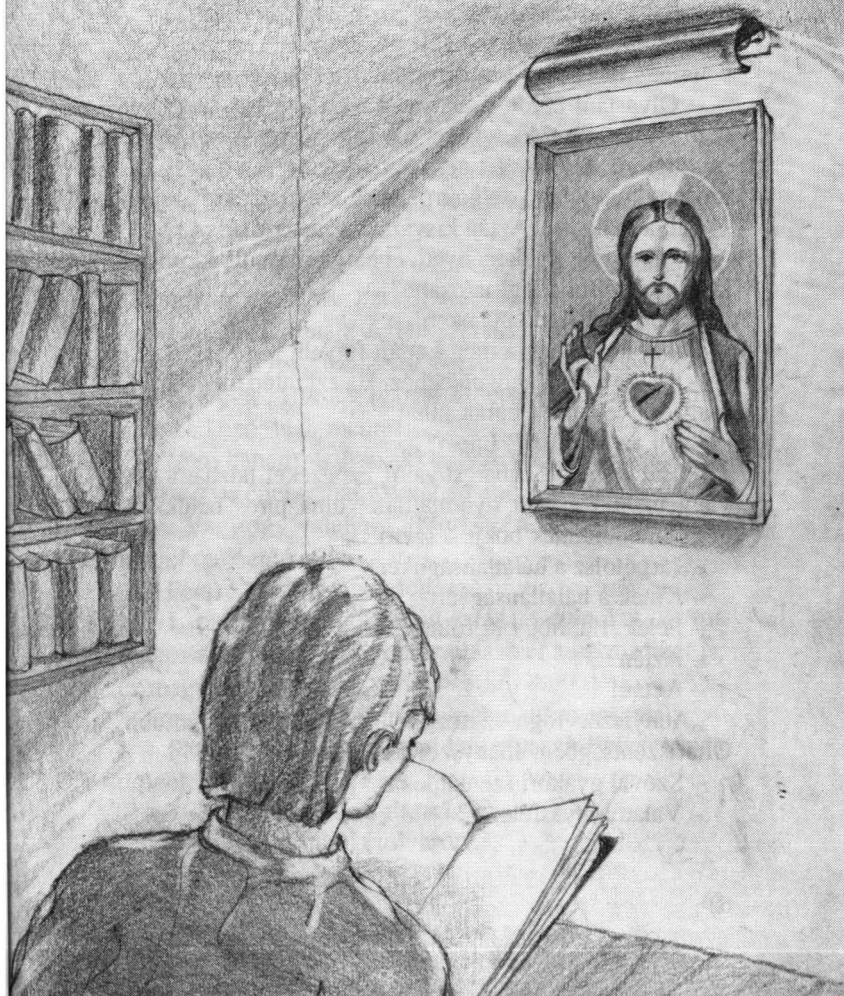
„Egy alkalommal a kitett Oltáriszentség előtt minden érzékemet és képességemet teljesen összeszedve, egészen magamba mélyedtem. Ekkor megjelent nekem Jézus Krisztus, az én Mesterem.”

Éppen az utolsó mondatot olvassa: – „Egy órát sem tudnak virrasztani velem?” – mikor Lapaj rányit.

– Szevasz, Satya! Mit csinálsz?

– Szia, Lapaj! Jó, hogy jössz. Képzeld olvasok! Mikor láttál utoljára olvasni?

– Soha! Én azt hiszem, Satya, te nem is tudsz olvasni.

– Lapaj, ez túlzás! A suliban tanultam olvasni. Igazán...

– Ne beszélj! És most mit olvasol?

– Ezt ni! Láttad már?

– Mi az, hogy láttam? Már olvastam is!

– És a többi könyvet is nézted már?

– Olvastam belőlük, Satya. Az a nagy baj, hogy mi nem szeretünk jó könyveket olvasni! Azért is maradunk mindig bugrisok. Azért nem tudunk rendesen beszélgetni, sem komolyabb dolgokról, csak hülyeségekről...

Satya hallgat... Aztán kisvártatva megszólal:

– Lapaj, mi a véleményed, ebben a második kinyilatkoztatásban mi a legfontosabb?

– Add ide! Hadd olvasom!

Lapaj olvas, Satya meg Lapajt figyeli.

– Hú, Satya, ez nagyon nehéz. Ha ezt mind megteszed, magadra veheted a barátsuhát.

– Mi az a „mind” Lapaj?

– Hát nézd, te habarcsnyaló! Én ezeket húznám alá, vagy inkább ezeket nyomtattam volna piros betűkkel, hogy mindenkinek bökkje a szemét:

„Kárpótolsz a hálátlanságukért.”

– Kinek a hálátlanságáért?

– Félek, fiú, hogy itt rólunk van szó!

– Aztán?

– Aztán!

„Annyiszor fogadsz magadhoz a legméltóságosabb Oltáriszentségben, ahányszor csak teheted.”

– Szóval gyakori szentáldozás.

– Valami olyasféle.

– Aztán? „Minden hónap első péntekén meg fogsz áldozni.” És: „Egy órát sem tudsz virrasztani velem?”

– Mi az, Lapaj, te virrasztani akarsz?

– Én nem akarok Satya, dehogy akarok... De Ó akarja!

– Te nem vagy apáca, Lapaj! Úgy tudom, azok szoktak virrasztani?

Lapaj hallgat. Aztán kissé zavartan azt mondja:

– Azért felváltva egy órácskát mi is bóbiskolhatnánk az előtt a kép előtt... Például havonként egyszer.

– Hm...

– Hányan vagyunk? Te, a Karesz, a Győző, a Franyó, a Paprika meg én. Ez hat. Be vesszük a két atyát is. Biztosan kötélnek állnak. Aztán szerzünk még néhány rendes srácot, hogy tizenkettő legyen. Így évenként csak egy jut egyre. Hát ezt igazán ki lehet bírni! Azért még nem kell apácának menni!

– Nem bánom, Lapaj, akkor nem megyünk apácának. De azért ne éjjel csináljuk, hanem mondjuk este. Kilectől tízig. Vagy így valahogy. Mert azért mégiscsak korán reggel melózni kell!

– Persze, én is így gondoltam.

– Lapaj, te csuda jól tudod ezeket a dolgokat. Biztos Annus néni oktat! He? Akkor olvasd el a harmadikat is, és magyarázd meg.

Lapaj olvasni kezd. Mire a végére jut, megszólal:

– Satya, ezt még egyszer el kell olvasni. Ebben csuda dolgok vannak.

– Mik azok a csuda dolgok?

– Várj, Satya, újból elolvasom.

– Öregem, amit egyszeri elolvasásra nem értesz meg, ott úgylát hiába minden!

– Látszik Satya, hogy kuglifejed van. Kemény mint a tölgyfa. De belül is olyan. Azt hiszed, hogy mindent első olvasásra azonnal meg lehet érteni? Minél többet olvasod ugyanazt, s minél többet gondolkozol róla, annál többet árul el a szöveg saját magáról.

– Hát például ez most neked mit árul el? Szerinted mi ebben a legfontosabb?

– Mi? – felel Lapaj elgondolkodva, miközben a szemét az íráson legelteti – hát a Jézus Szíve ünnep! No meg az, hogy Jézus bőségesen adja kegyelmeit annak, aki Őt így tiszteli és másokat is erre a tiszteletre rávesz. Szóval Satya ez pont nekünk való.

– Miért Lapaj? Miért pont nekünk való?

– Mert mi olyanok vagyunk, hogy ha melózzunk, mindig tartjuk a markunkat: meny–nyi lesz a guba?

– Pfuj, Lapaj! Nem illik ide ez az összehasonlítás!

– Mi az, hogy nem? Nem én mondom, hanem Ó mondja! Ó igéri a jutalmat! Hej, Satya, ismer Ó minket annyira, hogy tudja: valamit mi is szeretnénk nyerni ezen az üggyön.

E pillanatban éktelen autótülkölés sívít bele a csendes őszi éjszakába.

Lapajék felriadnak.

– Lopez ráült a dudájára – állapítja meg Lapaj.

De a tülkölés csak nem marad abba.

– Honnan tudod, hogy ez Lopez?

– Ilyen hangzavarra csak ő képes. Különben is ismerem a taligáját.

– Nézzük meg, mi baja?

A két srác kilép a romosból. Tényleg a telek előtt az úton taxi áll. Annak sivalkodik a dudája.

– Mit akarhat?

– Valaki becsapta. Ide rendelte az üres telek elé.

– Á! Lopezt nem lehet becsapni.

– Nézzük meg!

Mindketten kitalálnak a kocsihoz.

– Hé, Lopez, elment az eszed?

– Na, csakhoggy kijöttetek.

– Ki rendelt ide?

– Én magam.

– Mi az fiú, feketefuvar?

– Csak egy kis vargabetű. Az benne van a rezsiben.

– Mi kellene?

– A kép...

Satya és Lapaj a váratlan fordulattól elnémulnak. Aztán Lapaj tér magához először:

– Elment az eszed?

– Ne izgulj, Lapaj, holnap estére visszahozom.

– Szóval tényleg elment az eszed. Na, engedj a volán mellé, azonnal beviszlek a diliházba.

– Nem bánom, ülj ide mellém, de ne vigyél sehova. És Satya te is ülj be egy kis dumára. Mindjárt megmagyarázom, hogy miről van szó.

A két srác beül. Vagy tíz percig tart a tanácskozás. Aztán Satya és Lapaj kiszállnak, a koromsötét telken át bemennek a romosba és jó néhány perc múlva hozzák a gondosan becsomagolt képet. Lapaj nagyon óvatosan helyezi el a hátsó ülésre.

– Lopez! – szólal meg aztán – ilyen nagy vendég még sohasem volt a kocsidban, hallod-e?!

– No?

– Vigyázz rá nagyon!

Lopez benyomja az indítógombot, gázt ad és elfüstöl a sötét éjszakában.

9.

Másnap Lopez kihozza a kocsiját a garázsból és elindul a standja felé. Korán reggel van még és korom sötét. Az utcák szinte üresek, de a tejeskocsik már hordják a reggelihez valót. Egy-kér ember siet fázósan a villamosmegálló felé és a sarkon álló rendőr sem törődik most azzal, hogy szabálytalan helyen kelnek át az úteseten. Sőt Lopez sem. Bezzeg máskor ráfordul az ilyen szabálytalankodókra! De most túlságosan gondolataiba mélyedt. Gépiesen fordít egyet a volánon és elkerüli őket. Hol is járnak Lopez gondolatai? Azon mesterkedik, hogy pontosan rögzítse elkövetkező teendőit.

– Először is – szövögeti terveit – kis kerülővel hazaugrok, s a képet beteszem a csomagtartóba. Aztán délelőtt, ha alkalmas fuvar kínálkozik, útba ejtem a múzeumot... Mi a manó! Tilosat jelez a villanyrendőr... Hát ennek mi a baja, hogy ilyen korán fölkel...? – Szóval a múzeumban... Mik is a teendők a múzeumban? Először: körülkocsizom az épületet, s jelt adok Satyáéknak, hogy hozom a képet... Aztán... aztán... szólok Mariska néni-nek, hogy tudja meg, hogy Gödrös egyedül van-e a szobájában? És ha már bent vagyok, jöjjön be ablakot tisztítani és felejtse nyitva az egyik ablakszárnyat, de Gödrös észre ne vegye... Mariska néni kap egy százast. (Egyébként Mariska néni a Lopezék szomszédja és taka-

rítónő a múzeumban). Harmadszor: átadom a képet és a nyugtát, megkapom az tizenötezret. Negyedszer: kicsalok Gödröst a szobából, például azzal, hogy mutasson nekem valamit a múzeumban. Ötödször: Satyáék a nyitott ablakon át kiemelik a képet és meglépnek vele, Mariska néni pedig bezárja az ablakot. Lopez, a terv ragyogó! Zseniális vagy, fiám! A Gödrössel, azzal a svihákkal, ki van babrálva, a srácok visszakapják a képet és többé senki sem zaklatja őket miatta, hiszen úgy tudják majd, hogy ellopták tőlük. Lopez, te meg kapsz mindezért tizenötezret. Na, öregem? Meg vagy elégedve magaddal?

Hirtelen gázt ad, ráhajol a kormányra, s úgy élvezi a sebességet, no meg a saját zsenialitását.

* * *

Gödrös átszáll a földalattira. A csúcsforgalom ugyan lezajlott már, de még mindig sorba kell állni a jegylyukasztó előtt. Míg a villamosra vár, szeme megakad a Szépművészeti Múzeum plakátján: „Munkácsy kiállítás”. Igen, ő rendezi az igazgató megbízásából... Persze a szenzációs kép hiányozni fog, bármennyire is sajnálja a főnöke majd. Ő is sajnálja, de az üzlet, az üzlet! Ötezer forintjába került, de százezret kap. Ötvenezerrel azonnal, amint Pott átveszi a képet és újabb ötvenezeret, amint sikerül túljutnia a határon. Pott ügyes ember, neki sikerülni fog. Máskor is megtette már, és mindig becsületes üzletfélnek mutatkozott. Azonkívül külföldi állampolgár, baja se nagyon lehet... Egyetlen áruló jel a nyugta Lopez kezében. Azt vissza kell kapnia! Okvetlenül! Eddigi ügyleteiben még semmi ostobaságot nem követett el. Most is

veszteség nélkül akarja megnyerni a játszmát! Lopez tehát csak akkor kapja meg az tizenötezret, ha a nyugtát már átadta. És ha mégis valami ostobaság történék, takarózik majd a Munkácsy kiállítással. Azért vállalt ekkora rizikót és a nem egészen egyenes utat, hogy a képet a kiállításra megszerezze. Még meg is dicsérik érte...

Persze Lopez csinálhat kavarodást... Ő a koronatanú. De biztos, hogy hallgatni fog. Végeredményben ő a tolvaj! Fontos, hogy ne vegyék őt észre, mikor hozzám jön a képpel... illetve, hogy milyen képpel jön hozzám... De Lopez ügyes legény... nem féltem...

– Dózsa György út következik – riasztja fel gondolataiból Gödröst a bemondó, s röviddel rá megáll a földalatti. Gödrös kiszáll és szórakozottan indul fel a jól ismert lépcsőkhöz a Hősök terére.

* * *

– Jó reggelt Gödrös úr! – kopogtat be Mariska néni Gödrös dolgozószobájába. – Kissé zavarnom kell. Ablakmosás, tetszik tudni, csak egy kis ablakmosás. Holnap nyílik a kiállítás és mindennek rendbe kell lennie. És Gödrös úrnak, mint rendezőnek, biztosan sok látogatója lesz! Nem tart soká, egy-kettőre készen leszek.

– Csak csinálja, Mariska néni, nem zavar vele.

Gödrös az íróasztalánál ül és bizonyos megelégedéssel szemléli a megnyitó ünnepség programját és a meghívott vendégek névsorát, amikor rövid koppanás hallatszik, s Mariska néni tolat be újból az ajtón, most már vödörrel, vízzel, rongyokkal felszerelve.

– Majd csendben leszek Gödrös úr, nem zavarom. Tudom, ilyenkor nyitás előtt rengeteg munkája van.

– Csak csinálja Mariska néni, nem zavar vele – ismétli meg önmagát Gödrös szórakozottan és közben jóleső érzéssel könyveli el Mariska néni tapintatos elismerését.

Aztán csendesen dolgoznak mind a ketten.

De újra kopognak.

Gödrös felkapja a fejét. Most igazán nincs kedvére, hogy zaklatják.

– Tessék – mondja kelletlenül, de amint megpillantja látogatóját, egyszerre felvillanyozódik

Lopez lép be az ajtón, hóna alatt nagy lapos csomaggal. Gödrös rögtön tudja, hogy a kép van a csomagban.

– Jó napot Gödrös úr. Itt van a restaurálni való – pillant Lopez Mariska néni felé.

Elismerés suhan át Gödrös arcán, hogy Lopez nyomban feltalálja magát az idegen előtt.

– Kérem, Mariska néni, hagyjon néhány percre magunkra. Majd szólok. Hiszen van itt másutt is piszkos ablak elég.

Kettesben maradnak.

– Nos Lopez úr?

– Itt a kép.

– És a nyugta?

– Az is.

– Zárja be az ajtót.

Lopez fordít egyet a kulcson. Gödrös pedig kicsomagolja a képet. Az ablakkal szemben a földre téve, neki támasztja a szekrénynek és úgy gyönyörködik benne.

Hirtelen erőssen kopognak az ajtón.

- Ki az – riad föl Gödrös.
- Doktor Pott – szól egy kedélyes hang az ajtón túl.
- Azonnal!

Gödrös gyors mozdulattal a képet a szekrény mögé rejti, nesztelenül az ajtóhoz siet, majd a kulcsot úgy fordítja meg a zárban, hogy a lenyomott kilincs kattánásával egybeessék. Ne tudja meg Pott, hogy bezárkózott!

– Tessék! – tárja fel aztán széles mosollyal az ajtót. – Tessék parancsoljon!

- Kérem, csak intézze el, amit akar. Én ráérek.
- Foglaljon addig helyet. Mindjárt készen vagyunk.
- Szóval arra kérem, – fordul most Gödrös Lopezhez – hogy megfelelő számú taxi okvetlenül rendelkezésre álljon. Körülbelül délre megtekintették a vendégek a kiállítás, akkor legalább tizenkét kocsi álljon rendelkezésre a múzeum előtt. De rendes kocsikat küldjenek! Külföldiek is lesznek!

– Kérem, majd bejelentem az igényt a vezetőségnek – veszi fel Lopez a játékot.

– Ha sikerül mindent elintéznie, kapok majd értesítést?

- Természetesen.
- A viszontlátásra!
- Viszontlátásra!

Lopez beteszi maga mögött az ajtót.

– Ugyancsak éghet a munka a keze alatt, hogy ilyen hűvös időben is szellőztet – tréfálkozik Pott.

– Ó, a takarítónő nyitva felejtette az ablakot. Mindjárt becsukom. Egy-kettőre meleg lesz itt újra – szól Gödrös az ablak felé sietve.

– Sok dolga van most, ugye? – érdeklődik aztán Pott, miközben körültekint a műteremben. De feleletet se várva felkiált:

– Most dolgozik az én képemen? – s közben a festő-állványra erősített vászonra mutat.

– Készen van. Már kész vagyok vele. Nehéz restaurálás volt, sokat bíbelődtem vele. De megérte. Nézze, milyen frissek a színek. És gondolja el, hogy négyszáz évesek.

– Valóban jól sikerült. Ügyes ember maga maestro Gödrös! És igazi művész!

Gödrösnek jól esik az elismerés, bizalmasan Pott felé hajol:

– Mister Pott – suttogja aztán – megvan a Munkácsy!

– Ne beszéljen! Igazán!?

– Amint leteszi a megbeszélt összeget és megtoldja még tízezerrel, már viheti is.

– Hogy-hogy toldjam meg tízezerrel?

– A fickó annyival srófolta föl a szállítási díjat. Érti ugye? Nagy ám a rizikó...

– Nem bánom, ha igazán meg van a kép!?

– Mondom, hogy megvan!

– Gratulálok! És ilyen hamar?

– Tudja, Mister Pott, aki mer, az nyer!

* * *

Lopez egy ablakmélyedésben várja a fejleményeket. Esze ágában sincs, hogy táguljon. Megvárja míg ez a Pott elmegy. A kép bent van, a pénzt még nem kapta meg. Igaz, hogy Lapaj nyugtája a zsebében lapul... Ki-

bámul az ablakon, látja a felvonót. Maltért hoz fel, üres vödröket visz le. Tudja, hogy néhány ablakkal odább Satty, meg Karesz dolgoznak és lesik az alkalmat. De a világér se szólna most nekik. Egy meggondolatlan szó vagy tett és minden elveszhetne. A kép, a tizenötezer forint és a Lopez becsülete...

Ajtónyitásra riad fel, óvatosan megfordul és látja, hogy Pott jön ki Gödrössel. Gödrös bezárja a szobája ajtaját és lekíséri Pottot. – de, jaj! Pott kezében csomag van. Éppen olyan formájú, mint amit ő hozott az imént! Sőt ugyanabban a papírosba csomagolva! Valami Röltex-es csomagolópapír, jól emlékszik rá! Ez a kép! Az ő képe! A srácok képe!!

Lopez megdermed. Ha meg is kapja a tizenötezret, mit ér vele? Oda a kép! Sohase mossák le róla, hogy becsapta a haverokat!!! Itt gyors elhatározásra van szükség! Körülnéz. Látja, hogy Potték már az alsó lépcsőfordulónál vannak. Mit is csináljon? Hopp, ott a másik lépcső. Lopezhez méltó macskaügyességgel ott terem és száguld le a lépcsőn, hogy eléjük kerüljön.

Sikerül hamarabb leérnie a földszintre. Feléjük tart, hogy megszólítsa őket. De megelőzik. Két bőrkabátos férfi, – eddig az előcsarnokban ténferegtek – lép hozzájuk. Lopez látja, hogy Pott is, Gödrös is elsápadnak. Mindketten belső zsebükbe nyúlnak, igazolványaikat húzzák elő. Az egyik bőrkabátos átnézi a könyvecskéket, s aztán mind a kettőt saját zsebébe csúsztatja.

– Most mind a négyen beszállunk Pott kocsijába – rendelkezik aztán. És hozzá teszi: – Remélem minden feltűnést kerülni fognak.

Lopez elsápad. Ismeri ő az ilyen helyzeteket. Volt már neki is dolga detektívekkel. Megdöbbenve látja az üvegajtón keresztül, hogy miképpen száll mind a négy férfi Pott csodálatos fekete Chevrolet-jébe. És a képet... igen a képet is magukkal viszik! Lopez, talán életében először – remegni kezd. Oda a kép! Oda a tizenötezer forint! És oda... oda a Lopez becsülete!

Lerohan a lépcsőnkön a saját kocsijához. Bevágja magát a volán mellé. De most hová menjen?

– Szabad? – szólítja meg egy izgatott férfi hang.

– Tessék.

– Vigyen gyorsan a Keletibe! Negyed óra múlva indul a vonatom!

Lopez mindent elkövet, hogy utasa le ne kesse a vonat. Jobb, ha nem is gondol semmire! Aztán... aztán lassan eszébe jut, hogy ott, ahol az utasa ül, nem is olyan régen egy szívet... igen az Isten Szívét vitte...

– Isten Szíve! Könyörülj rajtam! – buggyan fel lekéből a fohász.

És Lopez tudja, hogy hosszú-hosszú évek óta most imádkozik újra először.

10.

Lapaj a munka után nagy lépésekkel igyekszik a romos felé. Amint a patak partjához ér, balra fordul és még jobban megnyújtja lépéseit. Az esti szürkületben egy alak bontakozik ki előtte az úton. Ugyanabba az irányba halad mint Lapaj... Nem nagyon figyel rá, de sietségében akaratlanul is utoléri. És melléje érve váratlanul fel is ismeri. Hiszen ez Lopez! Széles lendülettel hátbaveri.

– Hé, Lopez, hová vánszorogsz?

Máskor Lopez ezt a merényletet okvetlenül megtorolta volna. Most csak ennyit mond:

– Megőrültél?! Mi bajod van?

– Nekem ugyan nincs bajom, vén csavargó! Úgy látom a baj inkább nálad van. Hová kullogsz?

Lopeznek nincs annyi lelkiereje, hogy elárulja, mi történt. Még ahhoz se, hogy bevallja, hogy most tulajdonképpen a romosba megy, hogy mindent elmondjon. Ezért csak ránt egyet a vállán:

– Mi közöd hozzá? Lőddörgők.

Lapaj tapintatos diplomata. Megsejti, hogy valami baj történt Lopez vállalkozásával, és azt is megszimatozza, hogy Lopez most tulajdonképpen hozzájuk tart, hogy beszámoljon arról, mi történt.

– Tarts velem, öreg fiú! Egyet se búsulj!

– Hová mész?

- Hát a romosba!
- Minek?
- Biztosítom a képet.

Lopez hallgat. De magába azt gondolja: – No, azt ugyan biztosíthatjátok!

Aztán hangosan azt mondja:

- Mi ellen?

– Na hallod? A plébit ma délutánra váratlanul behívták a minisztériumba a kép ügyében. Erre elhatároztuk, hogy este, meló után összegyűlünk a romosba és addig imádkozzuk a rózsafüzért, míg a plébi meg nem jön.

– Te rózsafüzért akarsz imádkozni? – kérdi csodálkozva és kissé gúnyosan Lopez.

– Öregem, ilyen fontos ügyben minden protekciót meg kell mozgatni, ha égen van, ha földön.

– Hej, Lapaj, tényleg, de fontos ügy ez! – vakarja Lopez a feje búbját a sapkáján keresztül.

– Hát csak gyere velem. Most te is molesztálhatod velünk az eget.

– De én nem szoktam imádkozni. Meg nem is tudok. Meg különben is, hogy néz az ki, hogy egy taxisofőr imádkozik?!

– Lopez, marha vagy. Igazi marha! Két nagy szarvval. No, csak gyere velem.

Lapaj karon ragadja és erélyesen magával vonszolja Lopezt. Már oda is értek a telekhez, közepén ott sötétlik a romos. De minél közelebb jutnak, Lopez annál nehezebbnek érzi a lábát. Mintha ólomból lenne mind a kettő. Egyszerre csak megáll és szembe fordul Lapajjal:

- És tégedet nem is érdekel, hogy mit végeztem?

– Dehogynem érdekel! De csak nem fogunk itt a hidegben tárgyalni! Gyere csak.

Lopeznek olyan nehéz a lába, hogy tényleg azt hiszi, nem bír tovább menni, de Lapaj rendületlenül vonszolja magával. Már ott is vannak az ajtóban. Kihallatszik a srácok beszélgetése. Lapaj erőlesen lenyomja a kilincset, aztán maga előtt betuszkolja Lopezt.

Amint megjelenik a küszöbön, a bentlevők mind elhallgatnak. Minden szem rája szegeződik. Lopez falfelhér. Végigfut rajtuk a tekintete, aztán önkéntelenül az elveszett kép üres helyét keresi. De amint odanéz, a lélegzete is eláll. Szeme kidülled, két kezét tehetetlenül felemeli, aztán olyan ostoba ábrázatot vág, hogy a fiúk harsány kacagásba törnek ki:

– Hé, Lopez, mi bajod van?

– A kép... – suttogja Lopez szinte hörögve – a kép...

– Mi bajod van a képpel? Talán nem tetszik? – kérdi Karez.

– Ho... hogyan került ide? A kép... miért van itt...?

– Hamar egy dézsa vizet a fejére, mert elájul – rikoltja Lapaj.

– Ül le gyorsan – tol széket Franyó Lopez alá.

– Dehát, hogy került ide a kép? – kapkodja még mindig a levegőt Lopez.

– Majd Karez elmondja. Ül csak le – indítványozza Satya. – De tudod, Lopez, majdnem csúfosan felsültünk az üggyel!

– Hát meséld el Karez, mert rettenetesen érzem magamat.

– A káplán keze van a dologban, átrázott mindannyiunkat.

– A káplán?

– Hát! Megfestette a híres kép másolatát. De pontosan olyanra, mint az eredeti. Még az aláírást, meg a kopott évszámot is. Aztán kicserélte a képet és a plébánián elzárta az eredetit, mert féltette. No meg arra is kíváncsi volt, hogy jól sikerült-e a másolat? Észrevevesszük-e a cserét? – Hát nem vettük észre! Lopez, mi téged akaratlanul is becsaptunk. Nem az eredetit adtuk oda, hanem a másolatot. De tudjuk, hogy a másolattal baj történt!

– Igen elvitték a rendőrségre, és most mégis bajba keveredtem és fizethetek a káplánnak is!

– Ne izgulj Lopez, nem vitték a rendőrségre. Láttuk az egészet Satyával az állványról. Amikor téged kiküldtek a szobából, az a kövér pasas észrevette, hogy nyitva van az ablak. Fázott. Gödrös be is zárta. Akkor mi megijedtünk. Mi lesz most? Hogyan kapjuk vissza a képet? Akkor még nem tudtuk, hogy csak a másolat rejtőzik a szekrény mögött! Gondolhatod nagyon izgultunk! – Aztán a kövér becsomagoltatott egy festményt, ami az állványon volt. És Gödrös abba a papírosba csomagolta, amelyben te a magad képét hoztad. Láttuk, amint elhagyták a szobát, de láttuk azt is, amikor két bőrkabátos az autóhoz kíséri őket. Aztán... Aztán, Lopez láttunk téged is... És mindent megértettünk. Fél óra volt a munka végéig. Rohantunk a káplánhoz és ő elmondta, hogy hogyan csapott be bennünket. Aznap reggel cserélte ki a képet...

Lopez hallgat. Egyszerűen nem tudja, hogy mit feleljen. Egyszer az jár a eszében, amikor azt a pasast a Ke-

letibe vitte és nyomorúságában ismételte: Isten Szíve könyörülj rajtam, Isten Szíve könyörülj rajtam... Hát megkönyörült...

– Szervusztok fiúk, – köszön be váratlanul a káplán.

– Dicsértessék...

– Mindörökké...

– Szervusz Lopez! Na megkerültél? – huncut mosoly suhan át a káplán arcán. – Szót se szólj! Sejtettem, hogy eljössz ma este, azért hoztam neked is egy rózsafüzért. Az egyik csávából megmenekült a kép. Most kiimádkozzuk a másiktól is!

– De én még sohase csináltam... – kezdi zavartan a mentegetőzést Lopez.

– Lári-fári! Ide térdelsz mellém és forgatod, mintha volán lenne. Csak egy kicsit lassabban! – kedélyeskedik Lapaj, s nyomban letérdelve maga mellé húzza Lopez.

Meggyújtják a lámpát a kép előtt. A pap letérdel eléje és a többiek köréje. És valóban közösen kezdik imádkozni a rózsafüzért. Először akadozva megy. Inkább csak a káplán, Karesz, meg a Győző hangja hallatszik, de lasscskán bejönnek a többiek is, s mire a harmadik tizedet mondják, már ütemesen hangzanak az üdvözlégyek. És... és, mintha Lopez lenne közöttük a legbuzgóbb. Le nem veszi szemét a képről. Isten Szívének képéről... Lapaj legalábbis így látja a szeme sarkából.

Nem is veszik észre, hogy lassan nyílik az ajtó, csak arra figyelnek fel, hogy friss hangok vegyülnek az imádságba. Erre aztán tényleg hátra pillantanak. A szőke igazgató meg a plébános állnak az ajtó mellett. És ők is imádkoznak. A szőke nagyon meghatódottnak látszik.

Ide-oda pislog, szemüvegét törölgeti, egyik lábáról a másikkra áll, de ő is imádkozik. Még pedig buzgón.

Amikor végére érnek a rózsafüzérnek, egyszerre néma csend lesz. A káplán és a fiúk felállnak és izgatott érdeklődéssel fordulnak az ajtó felé. A plébános néhány lépést tesz, de az igazgató megfogja a karját és megelőzi.

– Bocsásson meg plébános úr, de ez az én dolgom. Az én kötelességem. Mert én zavartam meg az együttes nyugalma, most én akarom hozni a jó hírt is. Igen, a jó hírt!... Fiúk a tárgyalás megvolt. Jól imádkoztak. Én... én nem is tudtam, hogy itt Ördögölgyön imádkozni is szoktak. Mégpedig ilyen jól! A kép itt marad. Sajnos. Nekem sajnós, mert nem gyönyörködhetek benne. A megállapodás úgy szól, hogy kiállításokra önök kölcsön adják a képet. Megfelelő letétösszeg ellenében. Az összeget mindenkor közösen állapítjuk meg a fennforgó rizikó szerint. És amikor a képet visszakapják, a megállapított összeg tíz százaléka a tulajdonosé, illetve a plébániáé. Szóval értik ugye? És ha a képpel baj történik, akkor az egész összeg marad. Gratulálok! Igazán gratulálok! És most mindjárt kérem is plébános úr, próbáljuk ki a megállapodást. Adják kölcsön a képet a most megnyílt Munkácsy kiállításra. Pótlásképpen addig itt hagyom ezt. Talán ismerik... Szerencsétlen munkatársammal baj történt. De a szobájában ezt megtaláltuk és a plébános úr révén tudok mindent. Igazán gratulálok a káplán úrnak is. Komoly művészi teljesítmény ez a másolat is. És hát... és hát, hadd szorítsam meg mindnyájuk kezét. Én nem vagyok pap, de mondhatom, hogy akik Jézus Szívében bíznak, soha nem csalatkoznak. Már eddig is

tapasztaltam. – Köszönöm plébános úr, hogy megengedte, hogy beszéljek. Köszönöm. Csak ennyit akartam mondani. És ha szabad valamit még kérnem, akkor imáikba ajánlom szerencsétlen póruljárt munkatársamat.

A kis szőke szavai nyomán megilletődött csend lesz a szobában. Aztán Lapaj rikkant egyet kedélyesen a képre mutatva:

– Ugye mondtam, srácok, hogy Ő mindenképpen megvédi ügyünket!

VÉGE

Morlin Imre

A NAGY LÁTOMÁS

Februári fagytól-hótól-esőtől meggyötört úton döcög a batár.

A kocsison kívül két utasa van. Az egyik olvasni próbál az illegő-billegő járművön. A másik – úgy látszik – rózsafüzért morzsol. Dombra föl, dombról le visz az út. Ki tudja hányadik napja gyötrődnek a lovak. Paray le Monial messze van Lyontól. Egy zökkenőnél kiesik a pap kezéből az olvasnivaló. A rózsafüzéres öreg felhorkan:

– No...

Ketten hajolnak a könyvért, majdnem összekoccan a fejük. Szalézi Ferenc genfi püspök valamilyen írása. Aztán megint az idősebbik:

– Nehezen érthetem, hogy a Páter Provinciális hogyan helyezhette őnt ebbe a jelentéktelen Parayba. Ötven éve szolgálom itt az Urat... Kétezer katolikus... Ennyi az egész.

A páter hallgat. Lapozgat. Keresi, hol hagyta abba.

– Tudom én jól... a nagyeszű Monsieur Pascal jól elintézte rendünket. A „Vidéki levelek” ... főtisztelendő páter bizonyára olvasta...

Finom mosoly a felelet:

– Hogyne. Belépésem előtt két évvel jelent meg.

– Hm... És?

– Beléptem a Jézus Társaságába.

Csönd. A kerekek nyikorognak. Most tejfehér köd ve-

szi körül a kocsit. A lovak zihálnak. Az utolsó kapaszkodó. A ködtől kissé sötét lett a kocsiban. Nem lehet olvasni. A páter maga mellé teszi a könyvet, hátradül az ülésen. Az foglalkoztatja, amit a genfi püspök könyvében olvasott. „Különös rangot kell adni az olyan kiválasztott lelkeknek, akikre Isten nemcsak befolyást gyakorol, hanem elárászt...” Ezen kissé elmélázik. Aztán még visszaemlékszik egy-két kifejezésre: „...pazarló és tétközlő módon szeret...” Egy darabig ízlelgeti ezeket a szavakat majd váratlanul és minden átmenet nélkül átszalad az agyán egy gondolat. A püspök lelki lányánál olvasta: „Különösen kerülni kell az olyan lányokat, akik szenteknek és extatikusoknak, elragadtatottnak mutatják magukat...” A legfiatalabb szerzetes-kongregáció alapítónője... mintha ellentmondana lelki atyjának. Chantal Johanna Franciska... a megözvegyült bárónő... Egyikük se él már... Azóta biztosan megbeszélték ezt az ellentmondást... A páter elmosolyodik, de hirtelen fegyelmező vonásait: nincs ellentmondás. Nem szentek, csak annak akarnak látszani... Volt már ilyenekkel neki is dolga. Persze. A tetőn támadt szél foszlányokra tépi a ködfüggönyt. A batár megáll. Pihenő. A lovak ugyancsak megizzadtak. A kocsis pokrócot dob rájuk. Meg ne fázzanak. A kaptató meredek volt.

A páter és kísérfője kiszállnak. Jól esik nyújtózni egyet. És... és előttük Paray le Monial. Utuk célja. Mint ha a téli nap is erőlködnék, hogy szépnak mutassa a kis várost. Az öreg fráter úgy érzi, kötelessége új előjáróját tájékoztatni. Hiszen itt van már majd fél évszázada. A je-

zsuita missziót 1618-ban alapította meg Ragny márkiné. Milyen buzgó úrnő volt!

– Főtisztelendő atya ismerte Páter Barryt? – Nem? – Kiváló szónok volt. Néhány hugenotta család megtért. Aztán ide hozta a Vizitációt. Nem ment könnyen. Chantal anya csak nehezen egyezett bele. Kaptak egy épületet. De az néhány év múlva kicsinek bizonyult. El akartak menni. De az atyák közbeléptek. Cseréljenek házat. Megtörtént. Micsoda hurcolkodás volt! Most ők a mienkben laknak, mi meg az övékében. Hát így történt.

A páter persze tudja a történetet. Tájékozódott, amikor kinevezését megkapta. De engedte beszélni öreg rendtestvérét. Már újból hallgatja is.

– Látja a falakat a városon körül? Még Ferenc király építtette. Amikor az angol-francia százéves háborúnak vége lett, akkor bandák rabolták, fosztogatták a környéket. Hát ezért... Tornyok is őrzik a város-kapukat. Az ott a Périer kapu. Védelmében esett el Claude Bouillet polgármester. Képmása díszíti azóta a bástyát.

A jó testvér kissé elgondolkozik... „Úgy hívták, mint önt, atyám: Claude.” A kocsis szakítja meg az egyoldalú párbeszédet.

– Indulhatunk.

– Még a tornyokat nem is mondtam – sajnálkozik az öreg fráter. Aztán legyint: – Látja még majd eleget.

Mire beérnek a rendház elé, már szürkül. Örömmel fogadják az új atyát. Az új házfőnököt. Fialat. Mindössze 34 éves. Nem sokkal indulásuk előtt tette le utolsó fogadalmát Lyonban.

Be is írta breviáriumába: 1675. február 2.

Fölvezetik a szobájába. Ajtaján már ott a névtábla.
Rev. P. Claude de la Colombière S.J. Superior

* * *

A Vizitáció utcára nyíló kis rácsozott ablakai mogorva benyomást keltenek. De az udvarra néző front tágas, nagyablakos kellemes épületet sejtet. A kert is barátságos. Saumaise anya nem érti, hogyan lopakodhatott be valami nyugtalanságféle a vezetése alatt álló közösségbe. A nővérek az udvaron egymásközt sustorognak. Talán a portásnővér, vagy a bevásárlónővér hozott valami nem idevaló hírt?

Saumaise anya tudja, hogy Paray kisváros, hamar terjednek az újdonságok. És beszivárognak a zárda falai mögé is. Igaz, mióta Alacoque Margit-Mária nővér a kolostor tagja, amúgy is akad nyugtalankodni való. Nem lehet tudni, vajon képzelődő-e, vagy a sátán játékszere... Látomásai vannak... Viselkedése is különös. Pontos, szabálytartó, de ügyetlen, gyakran beteg... Ugyanakkor szófogadó és mindenről beszámol, ami lelkében játszódik. Saumaise anya behívott három alkalmasnak látszó papot, vizsgálják meg, – milyen lélek vezeti Margit nővért. Lesújtó vélemény: „Adjanak jó meleg levest ennek a leányzónak.” – Szóval túlzásba vitte a böjtölést? Vagy a virrasztást? A nővér is teljesen oda van. Bár eleinte örül, hiszen akkor nem kell hallgatnia a sugallatokra. Biztosan a gonosz lélektől valók. Most legalább tudja. De aztán újra az Úr hangja. Míg tart, nem tud kételkedni. Utána aggodalmak. Mindenről beszámol a tisztelendő Anyának, akiről az alapító Chantal Franciska Johanna

anya annak idején megjósolta, hogy a rend egyik legjobb előjárója lesz. Mit kezdjen ezzel a különös nővérről? Számos próbának veti alá: engedelmes–e. Megalázza. Lejár az egy év noviciátusa, fogadalomhoz kellene engedni. Elhalasztja. Aztán majd két hónap késéssel megengedi.

Valaki meghúzza a kis kolomp zsinórját a portán. Ebéd után vagyunk, a nővérek a napos udvaron sétálgatnak. Hirtelen mindenki a tisztelendő Anya felé pillant, aki egyik tanácsosával beszélget a kert közepén. A kút mellett. A portásnő sietve, majdnem futva érkezik. Saumaise anya indul a beszélő szobába. Biztosan az új superior – suttogják egymásnak a nővérek. Hogyan, hát már tudják? Tudják, hogy megérkezett? Tegnap este, és már tudják? Persze. Paray-ban már napok óta beszélnek a váltásról. S amit Paray tud, tudják a nővérek is... A portáról a folyosó egyenesen a kertbe vezet. Ha nyitva marad az ajtó megláthatják, hogy ki érkezett. Saumaise anya nem enged lányai kíváncsiságának. Csak kicsit nyitja ki az ajtót, majd gyorsan be is csukja maga után. A nővérek csalódottak. De úgyis tudják, az új jezsuita házfőnök jött bemutatkozó látogatásra. De ilyen hamar?

A beszélő szobában közéletű, törekény szerzetes áll. Hosszúkás, intelligenciát sugárzó arc. Udvarias meghajlások. Saumaise anya hellyel kínálja. Tartózkodó, de éles tekintettel figyeli. Néhány udvarias köszöntő szó. A páter elnézést kér. Érti, hogy túl hamar jött bemutatkozó látogatásra. Hiszen tegnap érkezett. Meg kell magyarázni. Elődje a nővérek rendkívüli gyóntatója volt. Ő veszi át a megbízást, és a kántorböjtek már az ajtó előtt állnak.

A tisztelendő anya arra gondol, nem fárasztja még egyszer ide a pátert, hogy a gyónás előtt a nővéreket bemutassa. Az asztalon kis csöngő. Megrázza. Egy nővér siet be. Frissítőt rendel a páter részére, majd bocsánatot kérve kiset a kertbe. Egyik tanácsosát megkéri, hívja össze a nővéreket a nagyobbik szobába. Visszasiet a páterhez. A folyosón rövid léptek kopognak. Ajtónyitás hallatszik, ruhasuhogás. Halk beszéd, majd csend. Saumaise anya föláll és invitálja a pátert a szoba végén a másik ajtó felé. Kitárja és maga elé engedi vendégét. A nővérek szemlesütve állnak, de nem sokáig. Egy-egy pillantás az új rendkívüli gyóntató felé. Mert a tisztelendő Anya így mutatja be nekik a pátert. Persze előbb a nevét és megbízását. A jezsuita rendház superiorja. A páter könnyedén meghajol, végig futtatja szemét a nővéreken, majd a hátsó falon az alapítók képére esik a tekintete.

Még egy elég nagy feszület is van a szobában. A falakhoz odatolt székek, asztalok. Hogyan tudták ilyen gyorsan és hangtalanul? A páter néhány udvarias szót szól. Örül a kitüntető megbízatásnak. Az Úr rá meri bízni a paray-i Vizitáció kiválasztottjait. Méltatlannak érzi magát erre a feladatra, de bízik Isten jóságában... Könnyed meghajlás és távozik Saumaise anyával együtt. A nővérek duruzsolnak. Csak Margit-Mária nővér áll az egyik sarokban. Látható, hogy zavarban van. Este bekopog Saumaise anya szobájába. Félénken ejti ki ezeket a szavakat: „Azt mondta, ez az, akit neked küldök.” Az előljáró anya összehúzza a szemét és a távolba néz. Emlékszik arra, hogy leánya ügyében a tavalyi vizsgálat megszégyenítő eredménnyel zárult. Akkor az Úr azt közölte

Margit-Mária nővérrel, hogy nemsokára megszabadítja gyötrelmeitől, hozzá vezeti hű szolgáját. Előtte kell feltárnia Jézus szívének kincseit és a titkokat, amelyekbe Krisztus beavatta. Tehát de la Colombière Kolozs atya az Úr megígért küldöttje. Saumaise anya még kissé gondolkodik. Nem, most nem akarja megalázní... „Imádkozzék a páterért” – mondja aztán halkán, de határozottan.

* * *

A kántorbőjt első napja. Colombière atya gyóntatás előtt a templomba megy. A szentély jobb oldalán a nővérek ráccsal védett oratóriuma. Elég hosszan imádkozik. Térdenállva. A sekrestyénővér várja. Kissé befűtött, a március hideggel köszöntött be. Lila stólát nyújt a páternek és egy székre mutat.. A sekrestye falában kis ablaknyi rés sűrű faráccsal, elfüggönyözve. Előtte szék. A nővér meghajol és távozik. A páter leül és várja a gyónókat. Körülnéz. Szokásos sekrestye-berendezés. Minden nagyon tiszta. A rácson túl megszólal az első gyónó, Saumaise anya hangja. Nem látják egymást. Aztán jönnek egymás után. Elég hosszan gyónnak, ha nem is mindegyik. Életgyónások. Fontos, hogy a páter megismerje őket.

Néhány nap múlva lelkigyakorlatos beszédek. Itt a nővéreket nem választja el rács Colombière atyától. Egyik nővér feltűnik neki. Nagy összeszedettsége. Nem állja meg, hogy meg ne kérdezze Saumaise anyát, megjelölve a helyet: ki az a nővér? Megmondja. Margit-Mária nővérről van szó.

Saumaise anya tartózkodó volt a páterrel szemben. De

a gyónása után és hallva exhorációját, emlékezve Margit-Mária beszámolójára a bemutatkozás napján, bizalomra gerjed. Megparancsolja a nővérnek, hogy misztikus élményeiről, rendkívüli kegyelmeiről számoljon be a páternek. Margit-Mária irtózik ettől. De engedelmeskednie kell. Bevallja, valamit el kell mondania a kapott parancs értelmében.. De azt is, hogy nagyon nehezőre esik. A páter csak annyit mond, örüljön, hogy áldozatot hozhat Istennek. Áldozat? Istennek? Varázsszó a nővér számára. Elmond mindent. Colombière nem csodálkozik: adjon hálát az Úrnak jóságáért. Maradjon alázatos és engedelmes. Ne féljen. Jó szellem vezeti. A páter minden alkalmat megragad, hogy engedelmességét és alázatát próbára tegye. Minden mégoly kis hibájáért is szigorúan megrója. A nővér mégis boldog. Tehát nem az ördög kísérti! Nem képzelődik! De öröme korai. Gyakori és hosszas beszélgetéseik feltűnnek a nővéreknek. Gyanúsítások. Lám a pátert is behálózta képzelgéseivel. A páter meg felül neki. Margit-Mária persze tudja. Van, aki a szemébe is mondja. Ezzel nem törődik. Ismeri saját rosszását. De, hogy a pátert is befeketítik, ez mélyen bántja.

Egyik nap a páter misézik a zárdában. Mise közben Jézus jóságáról elmélkedik, aki egyesülni akar velünk. Váratlanul forróságot érez szívében. Egész belsejében. Az Úr megengedi, hogy Margit lássa, mi megy végbe a páter lelkében. Az áldozáskor is lát. Látja Jézus szívét. Tűzkohó. Benne két szívet. Övét és a páterét. A két szív eggyé válik a lángtengerben. Hangot is hall. „Az én tiszta szeretetem így egyesíti ezt a három szívet mindörökre.” Az

Úr meghagyja, közölje gyóntatójával a tervét: ha eljön az ideje, általuk akarja kiárasztani szíve szeretetének kincseit. Margit semmisége tudatában mélységesen zavarban van. Ő, a senki, egy szintre kerüljön a szentnek tartott páterrel? De az Úr üzenete... El kell mondania. Nem könnyű. Megteszi. Most a páteren a sor, hogy mélységesen megalázkodjék. A két szív kegyelmi közössége. Az Ó szívében. És mindörökre.

* * *

Másfél év Parayban. La Colombièret előjárói Londonba rendelik. Az anglikán Londonba. A Yorki herceg katolikus feleségének udvari szónoka. Margit-Mária elhagyatottnak érzi magát. Nyugtalan. Az Úr szelíden megrója... „Hogyan? Én nem vagyok elég neked, aki a te számodra a kezdet és a vég vagyok?”

Két év Angliában. Ebből tíz hónap börtönben. Koncepciós per. A katolikusok ellen. A hideg, bűzös KingÆs Bench börtön... Ismétlődő vérhányások. Betegen, fáradtan érkezik Párizsba. 1678. december. Saumaise anyja Dijonban. Új főnöknő Parayban. Greyfié anyja. A páter látogatást tesz Dijonban. Majd Paray. A kételkedő új főnöknőt is megnyugtatja. Margit-Mária misztikus kegyelmi hitelek! Lelki-kegyelmi testvéri kapcsolatuk folyamatos. Az Úr szívében. A páter állapota romlik. Szülőföldje levegője jobb lesz, mint a parayi. Titokban akarják odaszállítani. Margit nővér cédulácskát küld. „Ő azt mondja nekem, hogy ezen a vidéken kívánja az ön élete áldozatát.” A páter tehát marad. Február 15. Nagyböjt

első vasárnapja. Este hét óra. Erős vérhányás és befejezi. Parayban. 1682-t írnak.

* * *

A páter halála után megjelenik „Lelki magány” című könyve. Jó lesz asztali olvasásnak! Étkezés közben. Az asszisztens nővér ki se nyitja a könyvet. Átadja egy nővérnek: kezdje a felolvasást. Egyszerre feszült csend támad. Az evőeszközök csörömpölése elhallgat. Margit-Mária nővérnek talán még a szívverése is eláll. Azt kell hallania amit ő 1675-ben mondott el Kolos atyának. Senki másnak. A páter nem említi a nevét. Egy választott lélekről beszél. „Úrnap nyolcadán történt. Jézus megjelent. Szívére mutatott: Íme a Szív, mely annyira szerette az embereket, hogy semmibe sem kímélte magát értük. Egészen kiüresítette és elpazarolta magát, hogy tanúságot tegyen előttük szeretetéről. Hála fejében legtöbbjüktől nem kapott egyebet hálátlanságnál.” – Megvetésről, tiszteletlenségről, szentséggyalázásról és hidegségről beszél az Úr. – „Legsúlyosabban az bánt, hogy vannak szívek, akik nekem szentelték magukat, s mégis így bánnak velem.” A döbbenet fokozódik. Tovább olvas. „Ezért arra kérlek, hogy az Oltáriszentség ünnepének nyolcada utáni első péntek legyen külön ünnep, amikor szívemet tisztelik. Nyilvános bocsánatkéréssel adjanak jóvátételt neki. Járuljanak szentáldozáshoz ezen a napon, hogy engeszteljék azokért a méltatlanságokért, melyek a szeretet szentségében érik, mely ezalatt legyen kihelyezve az oltárokon.”

A parayi vizitáció túl van az 1686. júniusi csodán. A

nővérek sok ellenkezése után e napon hódoltak először Jézus szívének képe előtt. Marie-Madeleine des Escures törte meg az ellenállást. Kiváló, szentség hírében álló idős nővér. Az ellentáborból. S e napon mégis ő helyezi el a nővérek oratóriumában a Szent Szív kis képét. Szerény asztalkán, szerény díszítéssel. Elsőnek hódol előtte. A szegény nővér most erre gondol. Az olvasó folytatja. „Megígérem azt is, hogy szívem kitárul. Bőségesen árasztja isteni szeretetének kegyelmét azokra, akik tisztelik és gondoskodnak róla, hogy mások is tiszteljék.” A jelenésnek még nincs vége. A látnok megpróbál kitérni a megbízatás alól. Párbeszéd kezdődik. La Colombière atya ezt is feljegyezte. Nyomban a látomás után. Margit-Mária nővér beszámol erről is gyóntatójának. „De Uram, kinek nyilvánítod ki magadat? Egy szegény bűnös nőnek, akinek méltatlansága csak akadályozni tudja szándékat!” Az Úr: „Ugyan! Nem tudod-e, hogy én a leggyengébbeket használom fel, hogy megalázzam az erőseket? Hogy a legkisebbekre és a lélekben legszegényebbekre árasztom legnagyobb erővel hatalmammat? Hogy ne tulajdonítsanak semmit maguknak?” Margit-Mária: „Add meg tehát az eszközt, hogy megtehessem, amit parancsolsz.” Az Úr: „Fordulj szolgálomhoz, a jezsuita atyához, és mondd meg neki: tegyen meg minden tőle telhetőt, hogy elterjessze ezt az ájtatosságot. Szerezze meg ezt az örömet isteni szívemnek. Ne bátortalanítsák el a nehézségek, amelyekkel találkozik. Nem lesz hiány bennük. Neki azonban tudnia kell: a Mindenható hívja őt. Lelkében bízza magát rám.”

Margit-Mária nővér megsemmisülve ül az ebédlőasz-

talnál. Szemét mélyen lesütve. Szégyenében szeretne a föld alá süllyedni. Az ebédnek vége. Greyfié anya meg-
rázza a kis asztali csengőt. Felállnak, imádkoznak. De a
főnöknő nem tud az imára figyelni. Azon gondolkodik,
mit tegyen most, mint előjáró. Rendelkezik. „Mindenki
a kápolnába megy, s onnét a szobájába. Holnap szentmi-
se utánig teljes szilencium.” Margit-Mária nővér hálás
pillantást vet előjárójára. Kolos atya hét év után árulta el
őt. Szeretett gyóntatója részéről utolsó megalázása. Vagy
inkább nem is ő, az asszisztens anya sietsége volt az oka?
Jézus megengedte, hogy így történjék

Ára: 110.- Ft

Ördögölgyi srácok birtokba veszik egy a háború alatt rommá lett ház maradványait. Maguk számára amolyan haveri tanyává akarják alakítani. E munkák közben a falba rejtett képet találnak. Kiderül róla, hogy világhírű festő magánkézbe került képe. Ki a festő? Mit ábrázol a festmény? Kik és hogyan akarják elbitorolni a fiataloktól, akik ragaszkodnak a képhez. Izgalmas hajsza kezdődik, de a festmény végül is megvédi magát...

Megrendelhető: **KORDA könyvkereskedés**
6000 Kecskemét,
Trombita u. 6.
Tel.: (76) 328-977